

நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் - மதுரை

தோற்றம்

14.09.1901

செந்தமிழ்

திங்கள் இதழ்

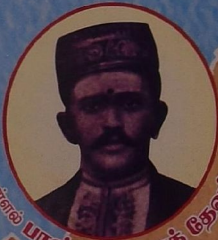
தொகுதி - 110

பகுதி - 12

விலை ரூ. 10

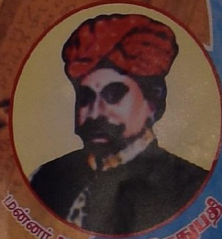
திருவள்ளூர் ஆண்டு - 2047

மூசம்பர் - 2016

வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவர்

1867-1911

மன்னர் பாஸ்கரா சேதுபதி

1868-1903

நான்காம் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு

நான்காம் தமிழ்ச் சங்க ஆட்சிக்குழு

முகவை மன்னர் நா.குமரன்சேதுபதி	தலைவர்
மருத்துவர் ந.சேதுராமன்	துணைத் தலைவர்
வழக்குரைஞர் ச.மாரியப்பமுரளி	செயலாளர்
தீருமதி. இராணி ந.இலட்சுமி குமரன்சேதுபதி	உறுப்பினர்
முதுமுனைவர் இரா.இளங்குமரனார்	உறுப்பினர்
பொறியாளர் க.சி.அகமுடைநம்பி	உறுப்பினர்
தீரு. இரா.சண்முகசுந்தரம் I.R.S (ஓய்வு)	உறுப்பினர்
வழக்குரைஞர் கே.ஆர்.என்.கருணாகரன்	உறுப்பினர்
தீரு. அழ.சித்தையா	உறுப்பினர்
வழக்குரைஞர் ச.தசரதராமன்	உறுப்பினர்
தீரு. துரை கருணாநிதி	உறுப்பினர்
தீரு. வி.சத்யநாராயணன்	உறுப்பினர்

செந்தமிழ் கலை மற்றும் கீழ்திசைக் கல்லூரி

கல்லூரிக்குழு

வழக்குரைஞர் ச.தசரதராமன்	தலைவர்
தீருமதி. இராணி ந.இலட்சுமி குமரன்சேதுபதி	செயலாளர்
வழக்குரைஞர் ச.மாரியப்பமுரளி	உறுப்பினர்
பொறியாளர் க.சி.அகமுடைநம்பி	உறுப்பினர்
தீரு. இரா.சண்முகசுந்தரம் I.R.S (ஓய்வு)	உறுப்பினர்
தீரு. அழ.சித்தையா	உறுப்பினர்
தீரு. வி.சத்யநாராயணன்	உறுப்பினர்
வழக்குரைஞர் து.மாயராசன்	உறுப்பினர்
வழக்குரைஞர் சு.சிவசாமி	உறுப்பினர்
பொறியாளர் லெ.சிவக்குமார்	உறுப்பினர்
வழக்குரைஞர் ஆர்.பாலாஜி	உறுப்பினர்
தீரு. ஜெ.பாலதண்டாயுதம்	உறுப்பினர்
முனைவர். க.பாலகிருஷ்ணன் பல்கலைக்கழக நியமன	உறுப்பினர்
முனைவர். சு.விஜயன் முதல்வர் (பொ)	உறுப்பினர்
முனைவர். கி.வேணுகா துணை முதல்வர்	உறுப்பினர்
முனைவர். பா.நேருஜி உதவிப்பேராசிரியர்	உறுப்பினர்

பொருளடக்கம்

1.	இதழ் மணம்	4
2.	தனக்குவமை இல்லாத் தனிப்பெரு நூல்-(6)
முதுமுனைவர் இரா.இளங்குமரனார்	6
3.	புறநானூறு : மூலத்தொகுப்பின் சிறப்பு
பேராசிரியர். ப.மருதநாயகம்	9
4.	கம்பனில் போர்
முனைவர் உ.கருப்பத்தேவன்	18
5.	வள்ளுவன் கண்ட இயற்கைசார் அறிவியல்
முனைவர் பு.இந்திராகாந்தி	24
6.	ஆடரங்கு-வினைத்தொகையே!
தமிழாகரர் தெ.முருகசாமி	29
7.	சேதுநாடுந் தமிழும்
மகாவித்வான் ரா.ராகவய்யங்கார்	33

வலைதளம் : www.maduraitamilsangam.com

: www.senthamilcollege

மின்னஞ்சல் : maduraitamilsangam@yahoo.co.in

: principalsenthamilcollege@yahoo.co.in

இதழ்க் கட்டணம்	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆண்டுக்கட்டணம்	ரூ. 200	ரூ. 1,000
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ. 2,000	ரூ. 10,000
புரவலர் கட்டணம்	ரூ. 10,000	ரூ. 20,000
தனி இதழ்க்கட்டணம்	ரூ. 10	

தனிப் பெரும் தாய் நூல் தொல்காப்பியம் என்பதால் அதற்கு உவமை சொல்ல இயலாது என்பதை முதுபெரும் ஆசான் இளங்குமரனார் தம் கட்டுரையில் எடுத்து வைக்கும் முறை தமிழ் செவ்விலக்கியங்களைக் கற்பவர்க்குத் திறவுகோல் போலப் பயன் தரும். காரண காரியத்தோடு கட்டுரையை ஆசிரியர் நுட்பமாக இலக்கணத்தையும் இலக்கியத்தையும் பொருத்திக் காட்டுவது ஆசிரியருடைய பரந்துபட்ட கல்விப் புலத்தையும் நீண்ட நெடும் பயிற்சியையும் அதன் பால் ஆழங்கால்பட்ட அனுபவத்தையும் நாம் பெறுவதற்குரிய கட்டுரையாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களின் தோற்றம் தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை அடிஒற்றி அமைந்திருப்பதை நூற்பாவழி ஆசிரியர் நிறுவும் திறம் உணர்த்தற்பாலது. திருக்குறள் முப்பாலாக அமைந்துள்ளதற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவர் தொல்காப்பியர் என்றும் அதற்குரிய நூல் செய்தவர் திருவள்ளுவர் என்பதையும் திருக்குறள் இயல்கள் அமைந்துள்ள இலக்கண வரம்பு ஆகியவற்றைக் கட்டுரையில் ஆசிரியர் எடுத்து வைக்கும் முறை சிந்தனைக்கு விருந்தாகும். “பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம் என்று இல்லறவியலையும்”, “அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி” எனத் துறவற இயலையும் ஆசிரியர் காட்டும் திறம் தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும் வாழ்க்கை இலக்கியம் என்பதை நமக்கு உணர்த்துவதாகும். கட்டுரை முழுவதும் சில சொற்களில் பெரியவற்றை விளக்கும் அரிய முயற்சியாகும். ஆதலால் மக்கள் உணர்ந்து பயில்க.

“புறநானூறு மூலத் தொகுப்பின் சிறப்பு” என்னும் தலைப்பில் பேராசிரியர் ப. மருதநாயகம் அவர்கள் எழுதிய ஆய்வுரை இவ்விதழிலும் அடுத்த இதழிலும் தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

புறநானூறு தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் இலக்கிய வெளிப்பாடு; புறநானூற்றில் காணப்படும் வரலாறும் இலக்கிய இன்பமும் படிப்பவர்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்னும் உத்தியை மூல பாடம் தொகுத்தவர் பின்பற்றி இருப்பதை கட்டுரை ஆசிரியர் வெளியிடும் நுட்பம் கற்று இன்புறத்தக்கது. புறநானூற்று மூலத்தைத் தொகுத்த அறிஞரின் வரலாற்று நோக்கும் இலக்கியப் பார்வையும், மூலபாடத் தொகுப்பின் அருமை

அறிந்து அதனை உள்ளவாறு பதிப்பித்த உ.வே.சா.வின் கூர்த்த மதி நுட்பமும் எண்ணி எண்ணி வியத்தற்குரியதாகும். முயற்சியாளர்களின் அருமைப் பாட்டைப் பேராசிரியர் *ப.மருதநாயகம்* நமக்கு உணர்த்தும் முயற்சி புறநானூற்றை மேலும் உற்று நோக்கிக் கற்கத் தூண்டும். ஆசிரியரின் இக்கட்டுரை புதிய சிந்தனையையும் கற்கும் வழி முறையையும் தூண்டும். ஒன்று முதல் நானூறு பாடல்களையும் மூலபாட வழிநின்று வகுத்துத் தொகுத்துப்பட்டியலிட்டிருப்பதும் புறநானூற்றுப் பாடல்களை மனம் கொள்ளும் வகையில் அவர் உரைநடை இருப்பதும் அவர் தம் புலமைக்குச் சான்றாகும்.

ஆசிரியர் *ப.மருதநாயகம்*, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழி களிலும் ஆழ்ந்த புலமையும் கற்றலும் கற்பித்தலும் ஆகிய ஒழுங்கினை முறைப்படுத்திக் கொண்ட சான்றோர். ஆசிரியர் உலகம் முழுவதும் உள்ள கல்வியாளர்கள், பல்கலைக் கழகங்களோடு நெடிய தொடர்பும் ஆங்குச் சென்று உரை நிகழ்த்தும் கல்விப் புலமும் உடைய அறிஞர். அவருடைய நூல்களையும் கட்டுரைகளையும், மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் அறிதின் முயன்று கற்றுப் பயன் பெறவேண்டும்.

பேராசிரியர் *தெ.முருகசாமி*, “ஆடரங்கு வினைத் தொகையே” எனப் புலவர் *சா. பன்னீர்செல்வம்* சென்ற இதழில் எழுதிய கட்டுரைச் செய்தியை ஆய்வு செய்துள்ளார். “கம்பனில் போர்” என்னும் பேராசிரியர் *உ. கருப்பத்தேவன்* படைப்பு இவ்விதழில் தொடர்கிறது.

தமிழ் இலக்கியம் குறிப்பாகத் திருக்குறள் இயற்கையைப் போற்றும் நெறியையும் அறிவியல் குறிப்புகள் பொதிந்து இருப்பதையும் பேராசிரியர் *பு. இந்திராகாந்தி* தம் கட்டுரையில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

“சேதுநாடும் தமிழும்” குறித்து மகாவித்துவான் இரா.இராகவையங்கார் செந்தமிழ் இதழில் 1915ஆம் ஆண்டு எழுதிய கட்டுரை வரலாற்று நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பன்னெடுங்காலமாக சேதுநாடு என்று போற்றப்படுகின்ற இராமநாதபுரம் சிவகங்கை மாவட்டங்களில் வாழ்ந்து தமிழ் நலம் காத்த தமிழ்ப் புலவர் பாட்டும் குறிப்பும் கட்டுரையில் இடம் பெறுகிறது.

பாட்டு :

தொல்காப்பியர் புறத்திணை இயலில்,

“கூத்தரும் பாணரும் பெருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறமுத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுரீஇச்
சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என்கிறார் (1037)

ஆற்றுப்படை என்னும் நூல் இலக்கணம் இது! இதன் வழியே, பத்துப்பாட்டில் வரும் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை என்னும் மலைபடுகடாம் என்னும் ஆற்றுப்படைகள் தோன்றின. பத்துப்பாட்டில் செம்பாதி (5) ஆயின.

“பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே” (1024)

என்னும் காஞ்சித்திணை பத்துப்பாட்டில் மதுரைக் காஞ்சியாயது.

“காரும் மாலையும் முல்லை” (952)

என்பது முல்லைப்பாட்டு ஆயது.

“குறிஞ்சி கூதிர் யாமம்” (952)

என்பது குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆயது.

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிவொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே” (955)

என்னும் பாலைத்திணை, பட்டினப்பாலை ஆயது.

“கூதிர்வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபின்” (1022)

என்பதால் நெடுநல்வாடை அமைந்தது.

தொகை :

தொல்காப்பியர் கூறிய தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோர் கூற்றுவழியே நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு கலித்தொகை என்னும் அகத்தொகை நூல்களும், புறத்திணைத்

துறைகளின் வழியே பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறும் அமைந்தன. தொல்காப்பிய பரிபாடல் இலக்கணம் அவர்க்கு முந்தைய வழங்கிய பரிபாடல் அமைதி கொண்டதாகும். இது கால் உள்ள பரிபாடல் அவர்க்குப் பிந்தைய நூலாய் அவர் கூறிய முழுதுறு இலக்கணம் கொள்ளாததாய் அமைந்தது. பின்னாலாரும் 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்' என்பதைப் போற்றி இலக்கணம் வகுக்கவும் இல்லை. அப் பாப் பாடுதலும் அற்றது அல்லது அரிதாயிற்று!

திருக்குறள் :

திருக்குறள் தொல்காப்பியர் கூறிய,

“அறம் முதலாகிய மும்முதற்பொருள்” (1363)

என்பதும்,

“இன்பமும் பொருளும் அறமும்” (1038)

என்பதும் கொண்டு அமைந்த முப்பால்.

“குறுவண்பாட்டின் அளவெழு சீரே” (1414)

என்னும் யாப்பால் அமைந்தமையால் 'குறள்' என்னும் பெயர் பெற்றது.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தானமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும்” (1169)

என்பதால் பொதுமை இன்பம் விடுத்து, மாந்தர்க்குச் சிறப்பாம் இன்பம் என்பது கொண்டு காமத்துப்பால் என்றார்.

“கமம் நிறைந் தியலும்” (838)

என்பது தொல்காப்பியம். கமம் > காமம்.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலனை மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்திதாடு கண்ணிய வருமே” (1034)

என்பதால், திருக்குறள் பாயிரம் கடவுள் வாழ்த்து, வான் சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்பவை கொண்டது.

“பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்”

என்பதால் இல்லற இயலும், “அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி” என்பதால் துறவற இயலும் அமைந்தன (1022). புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்னும் உரிப்பொருள் ஐந்தற்கும் முறையே ஐந்து ஐந்து அதிகாரங்களாகக் காமத்துப்பால் 25 அதிகாரங்களில் நிறைவித்தார்.

“எழுத்தெனப் படுப
அகர முதல னகர இறுவாய்”

என்ற முறைப்படி (1)

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”

என்று அகரத்தில் தொடங்கி,

“ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்”

என்று ‘ன்’ கரத்தில் நூலை நிறைவித்தார்.

சிலப்பதிகாரம் :

வெட்சித் திணையில் வரும்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தல்”

என்னும் ஈரடி முறையே, வஞ்சிக் காண்டத்தில், காட்சிக் காதை, கால்கோட்
காதை, நீர்ப்படைக்காதை, நடுகற்காதை, வாழ்த்துக்காதை
(வரந்தருகாதை) என்னும் காதைகளாயின. ‘காதையாவது, கதை பொதி
பாட்டு’.

திணை வகையாலும் துறை வகையாலும் கீழ்க்கணக்கு
நூல்களுக்கும், சிற்றிலக்கிய வகைகளுக்கும் செய்துள்ள கொடை, மிகப்
பெரிதாம். தனிநூலாக விரிதற்குரியதாம். யான் வரைந்த சிற்றிலக்கிய
வகைமை அகராதியைக் கண்டால் அதன் விரிவு புரிவாம். அது 381
வகைகளைக் கொண்டது.

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்னிருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களித்தெலுங்கும் கவினமலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம் போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுண்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே”

என்பது போல், பல இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணமாக வற்றா வளம் சுரந்து
கொண்டிருக்கும் தனிப்பெருந் தாய் நூல் தொல்காப்பியமாம்.

தொடர்வோம்,
இரா.இளங்குமரன்.

புறநானூறு : மூலத்தொகுப்பின் சிறப்பு

பேராசிரியர். ப.மருதநாயகம், டி.லிட்.,

செம்மொழி ஆய்வு அறிஞர்,
நடுவன் அரசு நிறுவனம், தரமணி,

சென்னை-600 113

தொலைபேசி : 91944 2787727

வீரசோழியத்தில் காணப்பெறும்

**“யாப்பை இயம்பிடின் முத்தகமோடு குளகம் தொகை
காப்பியமாம் முத்தகம் தன்பொருள் ஓர் கவியின்முற்றும்
வாய்ப்பில் குளகம் பல பாட்டுடாரு வினை மன்னு தொகை
கோப்பிற் பொருளை காப்பியமா நூல் கொடியிடையே”**

என்னும் நூற்பாவிடிற்கு உரைவரையும் பெருந்தேவனார், “தொகை நிலையாவது பொருள் இடம் காலம் தொழில் ஆகியவற்றில் பல பாட்டு ஒருங்கு தொக்கது” என்றும் “பொருளால் தொக்கது புறநானூறு ; இடத்தால் தொக்கது களவழிநாற்பது; காலத்தால் தொக்கது கார் நாற்பது; தொழிலால் தொக்கது ஐந்திணை; பாட்டால் தொக்கது கலித்தொகை; அளவால் தொக்கது குறுந்தொகை” என்றும் கூறுவார். புறப்பொருளைப் பற்றிப் பேசும் பாடல்களைக் கொண்டதாதலால் அது புறநானூறு என்றும் அகப்பொருளைப் பற்றிப் பேசும் பாடல்களைக் கொண்ட தொகுதி அகநானூறு என்றும் பெயர் பெற்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களான குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய மூன்றையும் பற்றித் தெ.பொ.மீ., குறைந்த அடிகளாலான பாடல் தொகுதி குறுந்தொகை என்றும், அதிக அடிகளாலான பாடல் தொகுதி நெடுந்தொகை அல்லது அகநானூறு என்றும், இடைப்பட்ட அடிகளாலான பாடல் தொகுதி நற்றிணை என்றும் அழைக்கப்பட்டன என்றும், பெரிதும் சிறிதும் இன்றி அளவோடிருப்பதை (Moderation) நல்திணையாக, நல்லொழுக்கமாகக் கருதியவர் தமிழ்ச் சான்றோர் என்றும் விளக்கம் தருவார். புறநிகழ்வு (Phenomenon) பற்றியது புறநானூறு என்றும், அகநிகழ்வு (noumenon) பற்றியது அகத்திணை என்றும் தெ.பொ.மீ. செய்யும் வரையறை அரியது. தமிழர் எப்படி வாழ்ந்தார் என்று கூறும் நூல்களைப் பதினெண் மேல்கணக்காகவும், மாந்தர் எப்படி வாழவேண்டும் என்று கூறும் நூல்களைப் பதினெண் கீழ்க் கணக்காகவும் பகுத்தார் என்பதும் குறிப்பிடற்குரியது.

I

மூல ஏடுகளில் உள்ளவாறு புறநானூற்றுப் பதிப்பினை 1894இல் உ.வே.சா வெளியிட்டார். இவற்றில் காணப்பெறும் பாடல்களின் வைப்புமுறையை மாற்ற வேண்டிய தேவையில்லை என்றே அவ்வறிஞர் கருதியிருத்தல் வேண்டும். சுந்தரசண்முகனார், புறநானூற்றுப் பாடல்கள் திணைவாரியாகவோ, புலவர்வாரியாகவோ தொகுக்கப்பெறவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, மூலத்தொகுப்பில் ஒரு கலைநயம் பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அது

“அரசர்களுள்ளும் முடியுடை மூவேந்தர் முதலிடம் பெற்றுள்ளனர்; அடுத்து சிற்றரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் முதலியோர் மாறி மாறி இடம் பெற்றுள்ளனர்... சேரமன்னர் முதலிலும், பாண்டியர் இரண்டாவதாகவும், சோழர் மூன்றாவதாகவும் மாறி மாறி இடம் பெற்றுள்ளனர்” என்றும் கூறுவார்.

புலவர் அடிப்படையில் புறநானூற்றுப் பாடல்களைத் தொகுத்து 1976இல் பதிப்பித்த அ.சீ.நிவாசன், ஒன்று முதல் 257 வரையிலான பாடல்கள் அரசர்கள், வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர், படைத் தலைவர், குறுநிலக்கிழார் என்ற முறையிலும் அவற்றை அடுத்து அறக்கருத்துப் பாடல்களும், அவற்றிற்குப் பிறகு கையறுநிலைப் பாடல்களும் அரசர், வள்ளல், கிழார் என்ற வரிசையிலும் இடம்பெறுவதை எடுத்துக் காட்டுவார்.

எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பற்றிய தமது ஆய்வேட்டில் ஜே.ஆர்.மார் எனும் ஆங்கிலேயர் ஒன்றுமுதல் எண்பத்தைந்து வரையிலான பாடல்கள் மூவேந்தரையும் எண்பத்தேழு முதல் நூற்று எண்பத்தொன்று வரையிலானவை குறுநில மன்னரையும், நூற்று எண்பத்து இரண்டு முதல் இருநூற்று நாற்பத்து மூன்று வரையிலானவை மூவேந்தர், குறுநிலமன்னர் ஆகிய இருசாராரைக் கலந்தும், சில குறிப்பிட்ட பாடல்கள் குறுநில மன்னர்களைத் தொடர்ந்தும் போற்றுவதையும் சில பாடல்கள் திணை, துறை அடிப்படையில் அமைந்திருப்பதையும் தொட்டுக்காட்டுவார்.

புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் புலவர் அடிப்படையில் 1940 இல் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் வெளியிட்டது. பதிப்பித்தோர் ஒரு புலவர் பாடிய பாடல்களையெல்லாம் ஒரு சேரப் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பையும், “ஒரு புலவருடைய வாக்கின் திறமை, செய்யுளின் வெற்றி, பொருட்செறிவு, சரிதச்சான்று முதலியவற்றை ஆராய்ந்தறிய விரும்புவோருக்குப் பயன்படும் வகையில்” அமைந்திருப்பதையும் இப்பதிப்பின் சிறப்புகளாகவும் நோக்கங்களாகவும் காட்டுவார்.

திணை, துறை அடிப்படையில் புறநானூற்றுப் பாடல்களைக் கி.இராசா 2007இல் பதிப்பித்தார். அவர் இப்பதிப்பின் வாயிலாகப் “பாடல்களின் கருத்து வளர்ச்சியை அறிய இயலும். அவ்வத்துறைகளில் பயின்று வரும் தலைமைக் கருத்தையும், அத்தலைமைக் கருத்தை விளக்கி நிற்கும் துணைமைக் கருத்துக்களையும் பகுத்துப் பார்க்க இயலும். திணை, துறைகளின் பாடுபொருள் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் நன்குணர்ந்து கொள்ள இயலும். சங்கப் புலவர்களிடையே விளங்கிய திணைதுறைகளின் செல்வாக்கும் இப்பதிப்பு முறையினால் புலப்படும்” என்றெல்லாம் தமது நம்பிக்கையைத் தெரிவிப்பார்.

கி.ராசாவின் தொகுதியில் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, திணை, துறை வரிசைமுறையில் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. தொல்காப்பியத்திலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வெட்சி(5) வஞ்சி(11), தும்பை (27), வாகை (77), காஞ்சி (31), பாடாண் (143) ஆகிய திணைகளும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கரந்தை (12), நொச்சி (6), பொதுவியல் (70), கைக்கிளை(3),பெருந்திணை(5) ஆகிய திணைகளும் புறநானூற்றுச் செய்யுள்களுக்கு வகுக்கப்பெற்றுள்ளன. வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, தும்பை, வாகை, பாடாண் என்ற திணை வரிசையிலும், ஒவ்வொரு திணையிலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் தரப்பட்ட துறைகளின் வரிசையிலும் பாடல்கள் வைக்கப் பெற்றுள்ளன. வஞ்சித் திணையை எடுத்துக் கொண்டால் அதன் இருபது துறைகள் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் வஞ்சிப்பலத்தில் வஞ்சியரவம், குடைநிலை, வாள்நிலை, கொற்றவை நிலை, கொற்ற வஞ்சி, கொற்றவள்ளை, பேராண் வஞ்சி, மாராய வஞ்சி, நெடுமொழி வஞ்சி, முதுமொழி வஞ்சி, உழபுலவஞ்சி, மழபுலவஞ்சி, கொடைவஞ்சி, குறுவஞ்சி, பெருஞ்சோற்றுநிலை, நல்லிசை வஞ்சி என்ற வரிசையில் விளக்கப் பெறுகின்றன. எனவே புறநானூற்றில் உள்ள பதினொரு வஞ்சித் திணைப்பாடல்களுக்குக் கொற்றவள்ளையும் மழபுலவஞ்சியும் (எண் 7), கொற்றவள்ளை (41, 4), மழபுலவஞ்சி (16), பெருஞ்சோற்றுநிலை (292), துணைவஞ்சி (36, 45, 46, 47, 57, 213) என்ற வரிசை பின்பற்றப்படுகிறது. ஒன்றற்கு மேல் திணை சொல்லப்பட்ட திணை மயக்கப் பாடல்கள் அவ்வத்திணைப் பாடல்களின் இறுதியிலும், ஒன்றற்கு மேல் துறை வகுக்கப்பட்ட துறை மயக்கப்பாடல்கள் தலைமைத் துறைப்பாடல்களின் இறுதியிலும், ஒரே துறையில் அடங்கும் ஒன்றற்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் ஒரு புலவரால் பாடப்பட்டிருப்பின் அவை மூலப்பிரதியில் உள்ள வரிசையிலும், எல்லா மாந்தர்க்கும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தும்படியான பொதுவான கருத்துக்களைச் சொல்லும் பாடல்கள் பொதுவியல் திணைப்பாடல்களாகப் பாடாண் திணைப் பாடல்களுக்குப் பின்னும் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பாடிய புலவர்கள் அடிப்படையிலோ, பாடப்பெற்ற புரவலர்கள் அடிப்படையிலோ, திணை, துறை அடிப்படையிலோ தொகுக்கப்பெறும்போது அவ்வப்பதிப்பாசிரியர்கள் கூறுவதுபோல் சில நன்மைகள் இருக்கவே செய்யும். ஆனால் மூல ஏடுகளில் உள்ளவாறு கொள்ளப் பெறும் பதிப்பே தலையாய சிறப்புடையது என்பதை இப்பதிப்புகளைக் கூர்ந்து ஆராய்வார் உணரமுடியும்.

மூலத்தொகுப்புகளில் பாடல்கள் அமைந்துள்ள வரிசையைக் கீழ்க்கண்டவாறு பட்டியலிடலாம்.

I.	ஒன்று முதல் பதினாறு வரை	: சேரன், பாண்டியன், சோழன் என்ற வரிசை
II.	பதினேழு முதல் இருபத்தாறு வரை	: சேரன், பாண்டியன் என்ற வரிசை
III.	இருபத்தேழு முதல் நாற்பத்தேழு வரை	: சோழர்கள்
IV.	நாற்பத்தெட்டு முதல் எண்பத்தைந்து வரை	: மூவேந்தர்கள்
V.	எண்பத்தேழு முதல் நூற்று ஐம்பத்தேழு வரை	: வள்ளல்கள்
VI.	நூற்று ஐம்பத்தெட்டு முதல் நூற்று அறுபத்தாறு வரை	: குறுநிலமன்னர்கள்
VII.	நூற்று அறுபத்து ஏழு முதல் நூற்று எழுபத்தியிரண்டு வரை	: படைத்தலைவர்கள்
VIII.	நூற்றி எழுபத்தி மூன்று முதல் நூற்று எண்பத்தியொன்று வரை	: நிலக்கிழார்கள்
IX.	நூற்று எண்பத்தியிரண்டு முதல் நூற்றுத்தொண்ணூற்றி ஐந்து வரை	: அறச்சிந்தனைகள்
X.	நூற்றுத் தொண்ணூற்றி ஆறுமுதல் இருநூற்றுப் பதினொன்று வரை	: பரிசில் நீட்டித்தவர்கள்
XI.	இருநூற்றுப் பன்னிரண்டு முதல் இருநூற்றுப் பதினாறு வரை	: கோப்பெருஞ்சோழன்
XII.	இருநூற்றுப் பதினேழு முதல் இருநூற்று ஐம்பத்தாறு வரை	: பொதுவியல்
XIII.	இருநூற்று ஐம்பத்தேழு முதல் இருநூற்று எழுபது வரை	: வெட்சி, கரந்தை ஆகிய இருதிணைகள்

XIV.	இருநூற்று எழுபத்தொன்று முதல் முந்நூற்றுப்பதினொன்று வரை	: வீரரைப் போற்றும் பல திணைகள்
XV.	முந்நூற்றுப் பன்னிரண்டு முதல் முந்நூற்று முப்பத்தைந்து வரை	: வாகைத்திணை
XVI.	முந்நூற்று முப்பத்தாறு முதல் முந்நூற்று அறுபத்தாறு வரை	: காஞ்சித்திணை
XVII.	முந்நூற்று அறுபத்தெட்டு முதல் முந்நூற்றுஎழுபத்திமூன்றுவரை	: வாகைத்திணை
VIII.	முந்நூற்று எழுபத்துநான்குமுதல் நானூறு வரை	: பாடாணித்திணை

III

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி-ஒளவையார் ஆகியோர் நட்பைப் பற்றிய பதினெட்டுப் பாடல்களும் தொடராகத் தரப்பட்டுள்ளன. இவை அஞ்சியின் வீரச் செயல்களையும் வள்ளன்மையையும் அஞ்சி ஒளவையார்பால் கொண்டிருந்த அன்பையும் மதிப்பையும் எடுத்துக் காட்டுபவை. இருவரும் தமிழக வரலாற்றில் இடம் பெற்றவர்கள். பாடல்களில் வரும் செய்திகள் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் என்பத்தேழாம் பாடலில் அதியமாணைப் பற்றி ஒளவையார்,

“பகைவர்களே! உங்களோடு மோதவல்ல பொருநன் ஒருவன் எங்கள்ளுள்ளும் உள்ளான். அவன் ஒருநாள் முழுவதும் எட்டுத்தேர்களைச் செய்யும் தச்சன் ஒரு தீங்கள் முழுவதும் உருவாக்கிய தேர்க்காலை ஒத்தவன்” (87)

என்று பாடுகிறார்.

அடுத்த பாடலில்,

“பகைவர்களே! நீங்கள் எப்படிப்பட்டவராயினும் அவனோடு போரிடுவோம் என்ற எண்ணத்தை விட்டு விடுங்கள். அவன் வலிய மார்பினையும் முழவு போன்ற தோள்களையும் உடையவன். அவனைக் காண்பதற்குமுன் நீங்கள் போர்செய்ய நினைத்திருக்கலாம். கண்ட பிறகும் அவ்வாறு நினைத்தல் உங்களுக்கு நன்றன்று” (88)

என்று போர்க்களத்தில் நின்று கொண்டு பகைவரைப் பார்த்துச் சொல்வது போல் அதியனின் போராற்றலைக் கூறுகிறார்.

அதற்கடுத்த பாடல்,

“விறலியே!” என்னோடு போர் செய்ய வல்லார் உங்கள்
நாட்டில் உள்ளனரோ” என்று வினவும் வேந்தனே!
அடிக்கும் கோலுக்கு அஞ்சாது எதிர்க்கும் பாம்பைப் போன்ற
இளம்பீரர்கள் எங்களிடம் உள்ளனர். ஊர்ப்பொது
மன்றத்தில் உள்ள முழுவில் காற்று மோதுவதால் உண்டாகும்
ஓசையைக் கேட்டாலே அது போருக்கு வீரரை அழைக்கும்
ஓசையென்று மகிழும் என் தலைவனும் உள்ளான்”. (89)

என்று விறலி ஒருத்தி பகைவருக்குச் சொல்லும் கூற்றாகிறது.

அடுத்த பாடல் அதியனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து அவனை நோக்கிப்
புலவர் பேசுவதாக அமைகிறது.

“புலி சீறினால் அதனை எதிர்க்கும் மான் கூட்டம் உண்டோ?
கதிரவன் சினந்து எழுவானாயின் சூழும் இருளும்
உள்ளதோ? மணல் பரக்குமாறும் கற்கள் உடையுமாறும்
நடக்கவல்ல மனச் செருக்குடைய எருதிற்குக் கடத்தற்கரிய
துறையும் உண்டோ? வீரர்களின் தலைவனே!
நீ போர்க்களம் புகுந்தால், உனது நிலத்தைக் கைப்பற்ற
ஆரவாநீக்கும் பகைவரும் உளரோ?” (90)

இதற்கும் அடுத்த பாடல் அவனது வண்மைக்குச் சான்றாகும் அரிய
செயலொன்றைத் தக்க உவமையால் பாராட்டிப் பேசுகிறது.

“அஞ்சியே! நீ நீலமணிபோலும் கரிய மிடற்றினை
உடைய ஒருவனைப் போல் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக!
பெரிய மலையின் பிளவில் வளர்ந்த நெல்லியின் இனிய
பழத்தை உனக்கு உரியதென்று எண்ணாது, அதனால்
பெறும் பேற்றை எமக்குக் கூறாது, மரணம் எம்மை
அணுகாதவாறு எமக்கு அளித்த செயலை என்னைன்பது!” (91)

அடுத்த பாடல் அவனது வண்மையைப் பாராட்டுதற்குச் சிறு
குழந்தைகளை உவமையாகக் கொண்டு வருகிறது.

“பிள்ளைகளுடைய மழலைச் சொற்கள் யாழிசை போன்று
இனிமை பயப்பன அல்ல; காலத்தோடு பொருந்தியவை அல்ல;
பொருள் கொண்டவையும் அல்ல. ஆயினும் அவை
தந்தையர்க்கு இன்பம் பயப்பவை. என்னுடைய பாடல்களும்
அவை போன்றனவாயினும் உன்னை மகிழ்விக்கின்றன” (92)

இதற்கும் அடுத்த பாடல் அஞ்சியின் போராற்றலைப் பொதுப்படப்
பேசுகிறது. (சொல்லாட்சியிலும் கருத்துச் செறிவிலும், கையாளப் பெறும்
உத்தியிலும் ஓளவையாரின் முத்திரையில்லாத இப்பாடல் இடைச்
செருகலாக இருக்க வாய்ப்புண்டு).

“முரசும் ஒலிக்க மேற்சென்று போரை வெல்லுதல் இனி எங்கே உள்ளது? உன்னை எதிர்த்தவர் உனது தூசிப்படையை பொறுக்க மாட்டாதவர்களாய் சிதறிக் கெட்டுப் போயினர். வாளால் பிளந்து அடக்கம் செய்யும் இழிநிலை அடையாமல் அவர்கள் பிழைத்தார்கள். போர்க்களத்தில் யானையை வீழ்த்தியும், பகைவரை உடல்சிதறவெட்டியும் நீ விழுப்புண் பெற்றாய்!” (93)

அடுத்த பாடல் அதியமானின் ஆளுமையை விளக்க ஓளவையின் முத்திரை பதித்த உவமையைக் கையாளுகிறது.

“பெருமானே! சிறுவர்கள் தன்னுடைய கொம்புகளைக் கழுவுமாறு நீர்த்துறையில் சாய்ந்திருக்கும் களிறு போல நீ எங்களுக்கு இனிமையுடையவன். அக்களிற்றின் மதம்போல நீ பகைவர்களுக்கு இன்னாதவன்”.

(94)

அதியமான் தூதுவிடத் தொண்டைமானிடம் சென்ற ஓளவைக்கு அவன் படைக்கலக் கொட்டிலைக்காட்ட அவர் பாடியது அடுத்த பாடல்.

“இவ்வேல்கள் பீலி அணியப் பெற்று, மானை சூட்டப்பெற்று, நெய் பூசப்பெற்று, காவலையுடைய அரண்மனையில் உள்ளன. அவ்வேல்கள் பகைவரைக்குத்தியதால் கங்கும் நுனியும் முரிந்து கொல்லனது சிறிய கொட்டிலில் உள்ளன”.

(95)

அடுத்தபாடல் அதியமானின் மைந்தன் பொகுட்டெழினியைப் பற்றிச் சொல்லி அதியமானைப் பாராட்டுவது.

“வலிய மார்பினையும் திரண்டு நீண்ட கையினையும் உடைய எம் தலைவனாகிய அதியமானின் மகனுக்கு இரண்டு பகைகள் உண்டு. அவனைப் பார்த்த மகளிர் காதல் கொண்டு வருந்தலால் வந்தது ஒன்று; விழாக்காலம் இல்லையாயினும் சமைக்கப்பட்ட ஊன் உணவைச் சுற்றத்துடன் உண்டு, ஆற்றிலும் குளத்திலும் உள்ள நீரை யானைகள் உண்ணாமோ என அஞ்சி அவ்விடத்தில் வாழ்வதைப் பாணர்கள் விவறுத்ததால் வந்தது.”

(96)

அடுத்த பாடல் அதியனின் போராற்றலையும், அவனது யானை, குதிரைப் படைகளின் பெருமையையும், வள்ளன்மையையும் ஒரு சேரச் சிறப்பிக்கின்றது.

“அதியன் பல போர்களைக் கண்டவனாதலின் அவனை எதிர்ப்பார் பிழைத்தல் அரிது. ஊரை நீங்கள் உரித்தாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமெனின் அவனுக்குத் திறை செலுத்தல் வேண்டும். அவனைப் பற்றி யான் சொல்வதைக் கேட்காமல் அவனோடு போரிட முயல்வீராயின், உமது உரிமை மகளிசின் தோளைப் பிரிதல் உறுதி”.

(97)

இதனைப் பொருளில் மிகவும் ஒத்திருப்பது அடுத்தபாடல்.

“உன்னுடைய யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை ஆகியவற்றிற்கும் உனது வீரத்திற்கும் பகைவர்களால் ஈடு கொடுக்க இயலாது. நீ புறத்தே நின்று உயிரைப் போக்கும் கூற்றுவனைப் போன்றவன். அவர்களுடைய நீர்வளம் மிக்க வயல்களை உடைய நாட்டின் நிலையை எண்ணி அன்னார் வருந்துவர்”.

(98)

அதியனது முன்னோர் பெருமையையும் அவன் கோவலூரை வென்ற சிறப்பையும் சுட்டுவது அடுத்தபாடல்.

“உன்னுடைய முன்னோர் அமரரைப் போற்றியவர்; கரும்பைக் கொணர்ந்தவர், நீ ஏழு மன்னர்களை வென்ற நாளிலும் பாடுதற்கு அரியவனாய் இருந்தாய். கோவலூரை அழித்த உனது ஆற்றலைப் பரணன் இன்று பாடினான்”.

(99)

அவனது தணியாத போர்வெறியைப் புதுமுறையில் பாராட்டுவது அடுத்த பாடல்.

“போர்க்களத்திலிருந்து மீண்டபின்னும் புலியுடன் போரிட்ட யானையைப் போன்று மாறாத சினத்தை உடையவன் அவன். பகைவரை வெகுண்டு பார்த்த இவனுடைய கண்கள் தனது புதல்வனைப் பார்த்தும் சிவப்புநீறும் மாறாதவையாய் உள்ளன!”

(100)

அதியனது வண்மையைப் பாராட்ட ஓர் அரிய உவமையைக் கொண்டு வருகிறது அடுத்தபாடல்,

“அதியமான் தரும் பரிசிலை விரும்பி ஏங்கும் நெஞ்சமே! அதுகுறித்து வருந்துதல் வேண்டா. யானை தனது கொம்புகளிடையே வைத்த கவளம் போன்று, அவன் கொடுக்க இருக்கும் பரிசு நம்கையில் உறுதியாக உள்ளது”.

(101)

அடுத்து வரும் பொருட்டெழினியைப் புகழும் பாடலும் அதியமாண நினைவுகூரும் வகையில் அமைகிறது.

“உப்புலணிகர் அச்சமரத்தின்கண் அடுத்துக்கட்டப்பட்ட சேய அச்சப்போன்றவன் நீ. நீ முழுநிலவை ஒத்தவனாதலின், உன் நீழலில் வாழ்பவர்க்குத் துன்பமாகிய இருள் ஏது?”

(102)

அதியனின் கொடைச்சிறப்பைப் புகழும் விறலியாற்றுப்படைத் துறையைச் சேர்ந்தது அடுத்தபாடல்.

“கவித்துவைக்கப்பட்ட என் உண்கலத்தை நீயிர்த்தி வைக்குமாறு பரிசில் தருவார் யார் உள்ளார்?” என்று கேட்டுவருந்தும் விறலியே! மலையைச் சூழும் மேகம் போன்று, போர்முனையில் சுடுதலால் எழுந்த கரிய புகை சூழும் இளம்களிறறை உடைய பகைவர் நாட்டில் அவன் உள்ளான். உலகமே வறுமையுறும் காலத்தும் அவன் யாவரையும் பாதுகாக்க வல்லவன்”.

(103)

அவன் இளையவனாயினும் போர் நுணுக்கங்களை அறிந்தவன் என்று பகைவர்களை எச்சரிக்கிறது அடுத்த பாடல்.

“காலளவு நீரீனுள்ளும் யானையைக் கொல்லும் வலிமை
பெற்ற முதலையைப் போன்றவன் அவன். போர்த்திறன் மிக்க
அவனை இளைஞன் என்று இகழ்ந்து போரிட முனைவார்
அவனிடம் தோற்பது உறுதி”.

(104)

அதியமாணப் பற்றிய ஓளவையார் பாடல்கள் பதினெட்டும் மூலப்பதிப்பில் இவ்வரிசையில் வைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் ஓளவை கையாளும் உத்திகளும் உவமைகளும் நிலைத்த புகழுக்குரியவை. இவற்றைத் திணை, துறை அடிப்படையில் பதிப்பித்தால் அவை கீழ்க்கண்ட எண்களில் இடம் பெற்றுச் சிதறிப்போகும்:

69,70,71,72,292,203,100,101,268,206,204,104,105,102,272,207,257,103.

மூலப்பதிப்பு வரிசையில் ஓரளவிற்குத் திணை, துறைகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டுள்ளனர். நான்கு பாடல்கள் (87 முதல் 90 வரை) தாணை மறம்; ஆறு பாடல்கள் (93,94,98,99,100,104) அரசவாகை; நான்கு பாடல்கள் (92, 96, 97, 102) இயன்மொழி. ஓளவையார் அதியமாணப் பாடியவற்றுள் ஒரு துறையில் ஒரே பாடல் இருக்குமானால் அது அத்துறையில் பிறர் பாடிய பாடல்களோடு இணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு வல்லாண் முல்லைப் பாடல் (315), ஐயூர்முடவனார் (314), மாங்குடிகிழார் (313), சிறுகருந்தும்பியார் (316), வேம்பற்றூர்க்குமரனார் (317), பெருங்குன்றூர் கிழார் (318), ஆலங்குடிவங்கனார் (319), வீரை வெளியனார் (320), மருத்துவன் தாமோதரனார் (321), ஆலூர் கிழார் (322), கிழார் (323), ஆலந்தூர் கிழார் (324), உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் (325) ஆகியோர் பாடல்களோடு அவ்வரிசையில் இடம் பெறுகிறது. ஓளவையாரின் அதியமாணப் பற்றிய பரிசில் துறைப்பாடல் (206) ஒன்று, ஊன்பொதி பகங்குடையார் (203), கபிலர் (200, 201, 202), கழைதின்யானையார் (204), பெருந்தலைச்சாத்தனார் (205), பெருஞ்சித்திரனார் (207, 208) ஆகியோர் பாடல்களுக்கிடையே வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதியமான் இறந்தபின் ஓளவையார் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்கள் மூன்று (231, 232, 235), அரிசில்கிழார் (230), ஆடுதுறை மாசாத்தனார் (227), ஆலந்தூர் கிழார் (225), கருங்குழல் ஆதனார் (224), கபிலர் (236), பெருஞ்சித்திரனார் (237, 238), பொத்தியார் (217, 230, 221, 222, 223), வெள்ளெருக்கிழையார் (233, 234), குட்டுவன்கீரனார் (240) ஆகியோர் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்களோடு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கையறுநிலை என்னும் துறையின் சிறப்பு இப்பாடல்களால் தெளிவாகிறது.

(6)தாடரும்)

கம்பனில் போர்

முனைவர் **உ.கருப்பத்தேவன்**

உதவிப் பேராசிரியர்

ஒப்பிலக்கியத் துறை, தமிழியற்புலம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை-625 021.

அலைபேசி : 94435 71776

சென்ற இதழ்—தொடர்ச்சி :

வாலியின் அடாத செயல்களையும், பொருந்தாத நடவடிக்கைகளையும் வரத்தையும் முறியடிக்க வேண்டிய நிலையில் இராமன் மறைந்து நின்று அம்பெய்கின்றான். ஆதலால் இராமன் மறைந்து நின்று வாலியைக் கொன்றது குற்றமல்ல; ஆயினும் காப்பியப் போக்கில் அப்படித்தான் உணர்த்தப்படுகின்றது.

இராம—இராவணப்போர் :

கம்பன் காட்டும் மிகப்பெரிய போர் இலங்கையில் நடைபெறும் இராம—இராவணப்போர் ஆகும். கம்பராமாயணத்தில் யுத்த காண்டமே மிகப்பெரிய காண்டமாகும். கடல்காண்டமும் முதலாகத் திருமுடி சூட்டுப் படலம் ஈறாக மொத்தம் 42 படலங்கள் அமைந்துள்ளன.

போருக்கு முன்னர் மரபுப்படி இராமன், விபீடணன், சுக்கிரீவன் ஆகியோருடன் ஆலோசனை நிகழ்த்துகின்றான். முதலில் அக்காலப்போர் நெறிமுறைப்படி இராவணனுக்கும் தூதனுப்ப முடிவு செய்யப்படுகின்றது. இராவணனிடம், இராமதூதுவனாகச் செல்லுவதற்கு வாலியின் மகனாகிய அங்கதன் தேர்வு செய்யப்படுகின்றான். தன்னைத் தூதுவனாகத் தேர்வு செய்ததில் அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொள்கின்றான் அங்கதன். அவன் இராம தூதுவனாக இலங்கையை அடைகின்றான். இதனைக் கம்பன்,

**“மாருதி அல்லன் ஆகின் நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன்
யார் இனி என்னோடு ஒப்பர்? என்பதோர் இன்பம் பெற்றான்”**

(கம்பரா.பா.எண்.6986)

எனக் குறிப்பிடுகின்றான். தூது சென்ற அங்கதன், தன்னுடைய தலைவனாகிய இராமனை, இராவணனிடம் புகழ்ந்து பேசுகின்றான். இராமன் ஐம்பூதங்களுக்கும் உலகத்திற்கும் தலைவன்; சீதையின் கணவன்; தேவதேவன்; வேதநாயகன்; இராவணா! நீ பயின்ற வேதங்கள் தேடும் தலைவன் இராமன்; கல்வியறிவு ஊழின்முன் நிற்பதில்லை; ஊழ்வினையை உய்த்துச் செலுத்தி ஊட்டுவிக்கும் தலைவன், ஊழித் தலைவனாவான்; அவனுடைய தூதன் நான் என்கின்றான்.

இராவணன் அங்கதனிடம் அவனுடைய வரலாற்றைக் கேட்கின்றான். அதற்கு அங்கதன் முன்னொரு காலத்தில் இராவணன் என்பானைத் தன் வாலில் கட்டிச் சுருட்டிக்கொண்டு, பல மலைகளையும் தாண்டிச் சுற்றிக்

கொண்டு வந்த வாலியின் மகன் - அங்கதன் என்கின்றான். உடனே இராவணன் அங்கதனுக்கு வானர ஆட்சியைத் தருவதாக ஆசை வார்த்தை கூறுகின்றான். உன் தந்தையாகிய வாலியைக் கொன்ற இராமனின் பின் சுற்றாமல் பிரிந்துவிடு என்கின்றான். என்னிடம் சேர்ந்துவிடு. நான் உன்னை என் மகனாக ஏற்கிறேன் என்கின்றான் இராவணன். இதனைக் கேட்டு நகைத்த அங்கதன், நாயிடம் சிங்கம் ஆட்சி பெறுமோ? என்கின்றான்.

அரக்கர் குல அழிவிற்கு மூலகாரணனாக உள்ள இராவணனே! போருக்கு அஞ்சி அரண்மனையில் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றாய். 'தேவி சீதையை விட்டு விடு' அல்லது 'இராமனுடன் போர்புரியப் போர்க்களத்திற்கு வருக' என்று என் தலைவன் இராமன் அறிவிக்கச் சொன்னான். இராவணனின் பாட்டியாகிய 'தாடகையை வெட்டிப் பருந்துக்கு இரையாக்கிய காலத்தில் இராவணன் எங்கே போனான்? இராவணன் மாமனாகிய சுபாகு என்பவன் அழிந்த காலத்திலும் எங்கிருந்தான் என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்தவனே இராவணன். இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை மூக்கறுபட்டு மாணங்கப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும் இராவணன் போருக்கு வரவில்லை. 'அச்சமே கீழ் மக்களது ஆசாரம்' என்பதற்கு இலக்கியமானவன் இராவணன். இராவணனுக்கு ஆண்மையே இல்லையென இராமன் இராவணனைப் பழித்ததையும் அங்கதன் இராவணனிடம் எடுத்துரைத்தான். தூது பயன் தராததால் அங்கதன் இராமனை வந்தடைந்தான். இராமனிடம் தூது சென்றதன் முடிவை மிகச் சுருக்கமாக,

**"முற்றஓதி என்? மூர்க்கன் முடித்தலை
அற்றபோது அன்றி ஆசை அறான்"**

(கம்பரா.பா.எண்.7061)

என இராமனிடம் கூறினான் அங்கதன். 'சமாதானம் இல்லை; சீதையின் பால் உள்ள ஆசையை அவன் முடியிழக்கும் வரையில் விடமாட்டான்; இராவணனின் முடி வீழ்வதற்குப் போர் தேவை. இதுவே என் தூதின் முடிவு' என்றான் அங்கதன்.

போரின் தொடக்கம் :

போர் தொடங்கிவிட்டது. இராவணன் போர்க் களத்திற்கு வந்துவிட்டான். இச்செய்தி இராமனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. அனுமனின் தோளில் ஆரோகணித்து இராமன் போர்க்களம் சென்றான். வில்லை வளைத்து நானேற்றினான். அந்த நானோசை ஊழிக் காலத்துப் பேரோசையாகக் கேட்டது. இராவணன் போர்க்களத்தில் தோற்றான். ஆயுதங்களை இழந்து நிராயுதபாணியாக நின்றான்.

தாயிற்சிறந்த தயவுடைய இராமன், இராவணனுக்குப் பரிவுரை கூறுகின்றான்; 'பெரும் போரில் வெற்றி பெற வீரம் மட்டும் போதாது; அறவழியில் ஒழுக்கும் திறனும் வேண்டும். அத்திறனைத் துறந்தவர்கள் தேவர்களேயானாலும் போரில் வெற்றி பெற இயலாது. இராவணா உயிர்

பிழைத்துப் போ. ஆயுதம் இல்லாது வெறுங்கையினனாக நிற்கும் உன்னை நான் கொல்லமாட்டேன் என்றான். மேலும் இராமன், ஆண்மைக் குணமுடைய இராவணனே, உனது நால்வகைப் படைகளும் சிதறி ஓடிவிட்டன. 'இன்று போய்! நாளை வா' என்றான்.

“ஆள் ஐயா! உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின கண்டனை; இன்றுபோய், போர்க்கு நாளை வர! என நல்கினன் நாகு இளங் கழுதின் வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்”

(கம்பரா.பா.எண்.7271)

அறநெறி அண்ணலாகிய இராமன், மீண்டும் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு வரவும், போரிடவும் இராவணனுக்கு வாய்ப்பளிக்கின்றான். காலம் சிந்திக்க வைக்கும்; தீய செயலை மாற்றும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இராமன் 'இன்று போய் நாளை வா' என்று வழங்கப் பெறும் கால இடைவெளியில் இராவணன் சிந்திப்பான்; சீதையை விடுவிப்பான் என நம்பியிருக்கக்கூடும். இராமனது இந்நம்பிக்கை முற்றிலும் நிறைவேறவில்லை; ஆயினும் ஓரளவிற்குப் பயனைக் கொடுத்தது.

அட்டதிக்கு யானைகள் :

எண் திசைகளிலும் எட்டு யானைகள் இருந்தபடி இந்த உலகைச் சுமந்து காப்பதாகப் புராணங்கள் புகழ்கின்றன. இராமாயணக் கதையில் இந்த எட்டு யானைகளைப் பற்றிக் குறிப்புகள் வருகின்றன.

இராவணன் ஒரு நாள் தன் தோள்கள் தினவெடுக்க யாரும் போரிடக் கிடைக்காத போது எட்டுத் திக்கு யானைகளிடம் சென்று பொருதான். அவை தம் கொம்புகளால் இராவணனைத் தாக்க, அவனுடலில் யானைகளின் கொம்புகள் பொருந்தின. அவற்றை யானைகளால் மீட்டு எடுக்க முடியாது அவனது உடலில் முறிந்து நின்றன. இராவணனை அனுமன் போரில் குத்தித் தாக்கியபோது முறிந்த எட்டு யானைக் கொம்புகளும் கீழே இற்று விழுந்தன.

இராமனுடன் போரிட்டு இராமனின் கணையால் இராவணன் மாண்டதும், அவன் முதுகில் யானைக் கொம்புகளின் தழும்புகள் காணப்பட்டன. போரில் புறமுதுகு இட்ட இராவணனைக் கொன்றோமே என்று இராமன் வெட்கப்பட, வீடணன் அத்தழும்புகள் எட்டுத் திக்கு யானைகளுடன் ஏற்பட்ட போரில் உண்டான தழும்புகள் என்றான்.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த முதல் நாள் போரில் இராவணன் இராமனிடம் தோற்று அரண்மனை புகுந்ததும், மகோதரனின் அறிவுரையினால், தூங்கிக் கிடந்த தம்பி கும்பகர்ணனை எழுப்பி மறுநாள் போருக்கு அனுப்பினான். அவன் போரில் இராமனால் கொல்லப்பட்டான். இதற்கிடையே மருத்தனை மாயாசனகனாக்கிச் சீதையிடம் அனுப்பினான்.

அவனும் அவளால் ஏசுண்டதால் ஏமாந்தான். சும்பகர்ணன் வதையுண்ட செய்தியைச் சீதையை ஏமாற்ற முனைந்த இடத்திலேயே தூதுவர் சொல்ல அவ் இராவணன் அலமந்தான்.

அரண்மனை திரும்பிய இராவணன் வீரர்களையும் அமைச்சர்களையும் அழைத்தான். கலந்து பேசினான். 'என் தம்பி சும்பகர்ணனுடன் பெரும்படையை அனுப்பினேன். என் செல்வ வளங்களைத் துய்த்த நீவிர் போர்க்களத்தில் உங்கள் கடமையைச் செய்யத் தவறிவிட்டீர்கள். பகைவர்களை எதிர்த்துப் போரிட உங்களிடம் போதிய ஆற்றல் இல்லையாயின் அதனையும் சொல்லிவிடுங்கள். யானே அவர்களை அழித்து வருகிறேன். உங்கள் முடிவைச் சொல்லுங்கள் (7728-7732) என்று கேட்டான்.

இவ் அவையில் இராவணனது சொற்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வீரர்களில் ஒருவனும், தானியமாலியின் மகனுமான அதிகாயன் நதிநீரும் சுடும்படி இராவணனை நோக்கி,

“வான் அஞ்சுக; வையகம் அஞ்சுக; மா
லான், அஞ்ச முகத்தவன் அஞ்சுக; மேல்
நான் அஞ்சினேன் என்று உனை நானுக; போர்
யான் அஞ்சினேன் என்று இயம்புவதோ?” (7734)

முன்னர் கொடிய வலிய அசுரர் பலரை உன் முன் நான் கொண்டு வந்து நிறுத்தவில்லையா? தேவர்கள் நடுங்கும்படிக் குயவன் சக்கரத்தைப் போல், நான் சுழற்றி அடிக்கவில்லையா? தன் கையில் படைக்கலன்கள் இருந்தும் அனுமனால் தம்பி அக்ககுமாரன் தேய்க்கப்பட்டான். அற்பப் படைக்கலன்களால் உன் தம்பி சும்பகர்ணன் வதையுண்டான். இராம இலக்குவரின் புகழால் ஏமாந்த உன் மற்றொரு தம்பி வீடணன் அவர்கள்பால் சேர்ந்தான். அவர்களைப் போல் என்னையும் எண்ணிவிட்டாயா? உன் தம்பியின் உயிரைப் போக்கிய இராமனுடைய தம்பியின் உயிரைப் போக்கி, உன் தம்பியின் பிரிவால் நீ இரங்குவது போல, தன் தம்பி இலக்குவன் பிரிவால் இராமனை நடுங்கச் செய்வேன். செய்யேனாயின் யான் உனக்கு ஒப்பற்ற மகன் ஆவேனோ? (7737) என்று பேசினான்.

அதிகாயனின் உணர்வுகளைக் கொட்டிக் கம்பர் பாடிய பாடல் படித்துத் துயக்கத் தக்கது.

“காய்ப்புண்ட றெடும் படை, கை உளதாத்
தேய்ப் புண்டவனும், சில சில் கண்ணயால்
ஆய்ப்புண்டவனும், அவர் சொல் வலத்தால்
ஏய்ப் புண்டவனும் என எண்ணினையே” (7736)

இலக்குவனின் உயிரைப் போக்குவதாகச் சூள் உரைத்தான் அதிகாயன். அடுத்து இராவணனின் இசைவை எதிர்பார்த்தான்.

“நீ கூறியவாறு இலக்குவனை அழித்து விட்டால், யான் போய் இராமனை அழித்து விடுகிறேன். நீ கும்பன், நிகும்பன், அகம்பன் முதலான வலிய படைத் தலைவருடன் புறப்படு” என விடை தந்தான் இராவணன்.

இரு திறத்தாருக்கும் கடும்போர் நடந்தது. ஒரு சமயம் அரக்கர் தாக்குதலால் வானர வீரர் சற்றுக் களைத்தனர். இலக்குவன் அபயச் சொல்லும், ஆற்றல் தரும் உந்துச் சொல்லும் உரைத்து அரக்கர் சேனையை அழித்தான். பிணங்கள் தரையில் மிகுந்ததனால், நிலமகள் தன் முதுகு நெளிந்தாள். தாருகன் என்பான் இலக்குவனுடன் பொருது அழிந்தான். (7546) அடுத்துக் காலன், குலிசன், கால சங்கன், மாலி, மருத்தன் ஐவரையும் இலக்குவன் அழித்தான். இராவணன் இக்கட்டத்தில் மேலும் கோடி யானைகள் கொண்ட படையை அதிகாயனுக்குத் துணையாக அனுப்பி வைத்தான். இலக்குவன் அவ்யானைப் படையை அழிக்கப் பொருதான்.

அவ்வேளையில் அனுமன் புகுந்து வலிய மரம் ஒன்று கொண்டு பல யானைகளைக் கொன்றான். இலக்குவன் அதிகாயனின் நாற்படைகளையும் அழித்ததையும், அனுமன் யானைப் படைகளை அழித்த திறனையும் கம்பர் பல பாடல்களில் பாடி விவரித்திருக்கும் பகுதி போர்ச்சுவையான வீரசுவை விளம்புவன.

அனுமனின் போரால் பல தேர்களும் சிதைய, யானைகள் பலவும், அரக்கர் பலரும் மாய, இராவணனின் ஒரு மகனும் நராந்தகனின் உடன்பிறப்புமான தேவாந்தகன் என்பான் சினந்து தனியாகத் திரிந்தான். அனுமன் தேவாந்தகனின் கன்னத்தில் அறைந்து அவனைக் கொன்றான். இக்காட்சி கண்ட அதிகாயன், ‘இவன் உயிரை இப்போது உண்பேன்’ என்று கூறி, தேர் செலுத்தி அனுமன் முன் நின்றான். ‘என் தம்பி அக்ககுமாரனை அன்று அசோகவனத்தில் தேய்த்தாய்; இன்று தேவாந்தகனைக் கொன்றாய்; இன்று உனக்கு முடிவு; உன்னையும், இலக்குவனையும் கொல்லாது மீளேன்’ என்றான். ஆனால் அனுமனோ, ‘இராவணனது மற்றொரு மகனான திரிசிரனையும், உன் துணையாக அழைத்து வா’ என, அவனும் மூன்று தலைகளுடன் அதிர வந்தான். அனுமன் திரிசிரனைப் பற்றி, அன்று அக்ககுமாரனைத் தரையிலிட்டு அரைத்தது போல் அரைத்துக் கொன்றான். பின்னர் மேற்குத் திசைவாயில் சென்றான்.

அதிகாயன் தனது தேரை இலக்குவன் பக்கலில் ஓட்டச் சொன்னான். அங்கதன் ஓடிவந்து இலக்குவனைத் தன் தோளில் ஏற்றிக் கொண்டான். அதிகாயன் தேர் விரைந்த திசையெங்கும் அங்கதனும் திரிந்தான். போர்க்களத்தில் பல்வேறு ஒலிகள் அதிர்ந்தன.

அதிகாயன் போர் அறம் கற்றவன். அதைக் காப்பவன். மாயம் செய்து மற்றவரை ஏமாற்றிப் போர் புரியாத பண்பினன். எனவே, இலக்குவன் அவனை நோக்கி, 'உன் சேனை யாவும் சிதைந்து அழிந்தபின் போர் செய்ய எண்ணமா? - சேனை அழியாமல் போர் புரிய எண்ணமா?' என்று கேட்டான்.

அதிகாயனின் பண்புநலனை அறிந்தே இலக்குவன் அவ்வாறு கேட்டிருக்கிறான். "வேறு எவரும் பொருத வேண்டா. நீயும் நானுமே பொருதலாம். அதற்காகவே மயிடனைத் தூது அனுப்பினேன். நான் தனியே பொருவேன். உன் தமையன் வந்து உன்னைக் காக்க முடிந்தால் காக்கட்டும். அன்றி உமை ஒரு பாகனே வந்து காக்கட்டும். எவர் காக்க வந்தாலும், உன் வாழ்க்கை இன்று முடிவுறும்" எனக் கூறி அதிகாயன் வில் நாணைத் தட்டினான். பேரொலி எழுந்தது. (7915)

இலக்குவன் நகைத்தான். 'நீ சொன்ன எவரும் எனக்குத் துணையாக வாரார். நீ என்னைத் தனியாக வென்றால் அவரையெல்லாம் வென்றவனாவாய்' என்று சொல்லி ஓர் அம்பு எய்தான். அதிகாயன் தன் அம்பால் அதை முறித்துப் பதினாறு அம்புகள் எய்தான். இலக்குவனின் கணைகள் அவற்றை அழித்தன. இவ்வாறு மாறி மாறி அம்பெய்து போரிட்டனர். பின்னர் இலக்குவன் எய்த தெய்வ வானிகள் அதிகாயனின் மார்பைப் பிளந்து துளைத்தன. அவன் சோர்ந்தான். தன் வில்லை ஊன்றி அதன் மீது சாய்ந்து இளைப்பாறினான்.

இலக்குவன் இவ்வேளை எய்த அம்புகள் பல அரக்கர்களை மாய்த்தன. போர் தொடங்கு முன்னர் இருவரும் செய்த ஒப்பந்தம் இப்போது இலக்குவனால் மீறப்பட்டு விட்டதோ? அதனால் அதிகாயனும் மீறினன் போலும். எனவே அதிகாயன் எதிர்க்கணைகள் ஏவினான். அவற்றில் பல அங்கதன் நெற்றியிலும், தோளிலும், மார்பிலும் விழுந்தன. மூன்று கணைகளை இலக்குவன் மீது ஏவினான். இலக்குவன் எய்த அம்புகளால் அதிகாயனின் தேர்க் குதிரைத் தலைகளும், தேர்ப்பாகன் தலையும் விழுந்தன. அங்கதன் வேறு தேர் ஏறினான். இலக்குவன் அக்கினி தேவனை அதி தேவதையாக உடைய ஆக்கினேயாத்திரம் எய்தான். இருபடைக்கலன்களும் வானில் பொருதிய வண்ணம் இருக்க, இலக்குவன் விட்ட அம்புகள் அதிகாயனின் உடலைச் சல்லடையாகத் துளைத்தன. அத்துளைபட்ட மார்பை யாவரும் கண்டனர். ஆனால் அவன் தன் ஆற்றல் குறையாது அம்புகளை எய்தான்.

தொடர்ச்சி
அடுத்த இதழில்

+

வள்ளுவன் கண்ட இயற்கைசார் அறிவியல்

முனைவர் **பு.சிந்திராகாந்தி**,
உதவிப் பேராசிரியை, தமிழ்த்துறை, குந்தவை நாச்சியார்
அரசினர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
தஞ்சாவூர், அலைபேசி : 97510 04362.

நம் முன்னோர்களின் சிந்தனைத் திறனை இலக்கியம், அறிவியல், வரலாறு என்று தனித்தனிப் படைப்புப் பதிவுகளாகப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. இலக்கியத்தில் வாழ்வியலோடு அறிவியலும், வரலாறும் பதிவாக்கப்பட்டுள்ள கருத்தாக்கத்தை மறுக்க முடியாது.

இன்று உலக நாடுகள் தமிழனை நீண்ட நெடிய பாரம்பரியத்திற்குட் பட்டவன் என்றும், மிகச் சிறந்த பண்பாட்டிற்கு உரியவன் என்றும், மிகப் பழமையான மொழி அடையாளத்தைக் கொண்டவன் என்றுதான் அவதானிக்கின்றன. ஆனால் இத்தகு அடையாளத்தோடு மட்டும் நிற்பவன்ல்லன் தமிழன் என்பதை அவன் படைப்புகள் உணர்த்துகின்றன.

இன்று வளர்ந்தேறிய வல்லமையுடைய நாடுகள் அறிவியலில் ஆக்கம் பெற்றதாய் மார்தட்டிக் கொள்ளும் பல நிகழ்வுகளை, மிக இயல்பாக வாழ்வியலோடு தன் படைப்புகளில் சிதறவிட்டிருப்பதை 'நுண்மாண் நுழை புலம்' கொண்டு ஆய்ந்தால் மேனாட்டார் மட்டுமல்ல, தமிழனும் அறிந்துணரலாம். ஏனெனில் தமிழனின் பெருமையைத் தமிழனே உணர்ந்தானில்லை என்பதுதான் வருத்தத்துக்குரியது.

வள்ளுவன் நாடு, சாதி, மத, இன வேறுபாடுகளைத் தாண்டி மனிதன் என்ற வரையறைக்குள் வந்துவிட்ட அனைவருக்கும் பொருந்தும் நெறியைத் தந்தவன் என்ற கருத்தியலை மறுக்க முடியாது. வள்ளுவன் தந்த குறளில் இன்றைய விஞ்ஞானத்தை வீழ்த்தும் அறிவியல் உண்மைகள் 2000-ம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, அறிவியல் ஆக்கம் பெற்றரிடாத காலச் சூழலில் நிலம், நீர், காற்று, வான், தீ, இவற்றின் செயல்பாடுகள் குறித்த அறிவியல் உண்மையை அதன் இயக்கத் தெளிவைப் பதிவு செய்திருப்பதை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

உலகம் :

15-ஆம் நூற்றாண்டுவரை இப்பூமியானது தட்டை வடிவம் கொண்டது என்ற கருத்தாக்கத்தை அறிவியல் அறிஞர்கள் கூறி வந்தனர்.. கலிலியோ 17-ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வுலகம் உருண்டை எனக்கூறி

அதற்கான காரணத்தை முன் வைத்தார். இந்த உண்மை பல்வேறு ஆய்வுகள், கருத்து முரண்கள், கோட்பாட்டுச் சிக்கல் என்ற காரண காரியங்களோடு பல கட்ட ஆய்வுகளுக்குப் பின் பூமி உருண்டை என்று நிறுவப்பட்டது. ஆனால் 2-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த வள்ளுவம்,

**“கழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனார்
உழுந்தும் உழவே தலை”**

(குறள் 1031)

என்கிறது. உருண்டை வடிவம் கொண்ட பொருள் மட்டுமே கழல முடியும். இதன் அடிப்படையில் கழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் என்றார். இத்தகு கழலும் தன்மையான உலகம் உழவுத் தொழிலால் மட்டுமே நிலைக்க முடியும் என்றார். இதில் பூமி உருண்டை என்ற கருத்தாக்கத்தோடு இவ்வுலகம் உழவுத் தொழிலால் மட்டுமே நிலைக்கமுடியும் என்றார். இத்தொழிலை விட்டு மாணுடன் மாற்றுத் தொழிலுக்குத் தாவிதால் பூமி அடைந்து வரும் பாதிப்புகளை ஓரளவு உணர்ந்ததால் பசுமைத் தாயகம், பசுமை இயக்கங்கள், இயற்கை விவசாயம் என்ற முழுக்கங்களை ஏற்படுத்தி இப்பூமியைக் காக்க முனைந்து வருகிறோம். இதை அன்றே சொன்ன அறிவியலாளர் வள்ளுவர்.

உலகம் உருண்டை வடிவம் கொண்டது என்று கூறியதுடன் உலகம் என்பதற்குப் பல சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார்.

“வையகமும் வானகமும்” (குறள் 101)

“அவ்வுலகம் இவ்வுலகம்” (குறள் 247)

“இருள் சேர்ந்த இன்னா உலகம்” (குறள் 243)

“வளி வழங்கு மல்லன்மாளுலம்” (குறள் 245)

என்ற சொற்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

பூமியானது மண், மலை, காடு, கடல், ஆறு, காற்று, வான் ஆகியவற்றால் ஆனது என்பதை,

“மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநீழர்

காடும் உடையது அரண்” (குறள் 742) என்கிறது.

வான்வெளியின் வல்லமையாளர்கள் :

வான்வெளியில் இருபெரும் உலக இயக்க முதன்மையாளர்கள் ஆதவனும், சந்திரனும். இவற்றின் இயக்க அறிவியலை இலக்கியம் கூறும் முகத்தான், ஆதவன் இந்த உலக இயக்கத்திற்கு ஆற்றலை வாரி வழங்குபவன், அனைத்து உயிர்களும் தோன்றி வாழ்வதற்கு முழு முதற்காரணமாக விளங்குபவன். ஆதவனின் ஒளி உயிரின வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கியமானது என்று பதிவு செய்யும். இதனை,

“முந்நீர் மீயீசை பலர்(6)தாமுத் தோன்றி

ஏமுற விளங்கிய கடர்”

என நற்றிணை கூறும்.

வள்ளுவம் சூரியன் தோன்றிய நாள் முதல் அகரம் முதலிய எழுத்துக்கள் தோன்றின, இதன் அடிப்படையில் கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன, பல்வேறு மொழிபேசும் மனிதர்களிடம் ஆதவன் முழுமுதற் கடவுளாக விளங்கினான் என்கிறது.

**“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”**

(குறள் 1)

ஆதி என்பவன்தான் உலகத்திற்கு முதல் என்றும், ஆதவன் இல்லை என்றால், உலகம் இல்லை என்ற உண்மை பதிவாகி இருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

சந்திரன் :

பூமி, ஆதவன் இதற்கு அடுத்தபடி இப்பேரண்டத்தில் நம் சிந்தனையில் உதயமானது சந்திரன். விண்ணில் நம் கவனத்தை ஈர்க்கும் நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியில் ஒளிவிடும் சந்திரன், திங்களானது தன்னைத்தான் கழன்றபடி பூமியையும் ஒரே காலத்தில் சுற்றி வருகின்றது. இதன் சுற்றுக் காலத்தில் சூரிய ஒளிபட்டு ஒளிரும் பகுதியே வளர்பிறையாக தேய்பிறையாக நமக்குத் தோன்றும். வள்ளுவர் அறிவுடையார் நட்பையும், பேதையார் நட்பையும் வளர்பிறை தேய்பிறையோடு ஒப்பிட்டு அறிவின் நிகழ்வைப் பதிவு செய்கின்றார்.

**“நீறெநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீரப் பேதையார் நட்பு”**

(குறள் 782)

வளர்ந்து தேயும் நிலவின் தன்மை இங்கு பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது விந்தையாகும்.

சூரியனும் சந்திரனும் ஒளிவிட வெட்ட வெளியாகத் திகழும் தன்மையது வானம். ஐயப்பாடுகளை அகற்றி ஆராய்ச்சி வாயிலாகத் தெளிவு பெற்றவர்களுக்கு, வானம் மிக அருகில் இருப்பதாகத் தோன்றும் என்பதை,

**“ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து”**

(குறள் 353)

என்றார்.

காற்று :

உயிரினங்கள் வாழக் காற்று அவசியம். ஆக்ஸிஜன் மட்டுமே உயிரினங்கள் வாழத் தேவையான ஒன்று. காற்று எங்கும் பரவியுள்ளதால் உயிரினங்கள் நிலைபெற்று வாழ முடிகின்றது. நச்சுப்புகை, தீப்புக்கை போன்றவற்றால் மாசுபடாத காற்று யாருக்கும் துன்பம் விளைவிப்பதில்லை. உயிரினங்கள் நடமாடக் காற்று அவசியம். காற்றானது உயிர் வாழ

உதவுவதால் தான் இன்று தூய காற்றைச் சுவாசிக்கப் போராடுகிறோம். மரம் நடுவோம் தூய காற்றைப் பெறுவோம். மரம் மட்டுமே பூமியைக் காக்கும், உயிரினைக் காக்கும். காற்றை மாசுபடாதவாறு தூய்மையாக்கப் பூமியைப் பசுமையாக்குவோம் என்ற முழுக்கங்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. வள்ளுவன் அன்றே,

“அல்லல் அருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கு
மல்லன்மா ஞாலம் கரி” என்றார். (குறள் 245)

இதனை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தீ :

சிறு தீயின் வெப்பத்தன்மையைத் தொட்டுத்தான் உணர முடியும். பெருந்தீ எரிவதைக் கனல் வீசிச் சுடுவதின் வழியாக உணர முடியும். இந்த நிகழ்வுக்குப் பெயர் கடத்தல் முறையில் வெப்ப வீசிப் பரவும் முறையாகும். இந்த அறிவியல் உண்மை அறத்தோடு பதிவாகியுள்ளது. இதனை,

“தொடிகடிண் அல்லது காமநோய் போல
விடற்கடல் ஆற்றமோ தீ” என்கிறது குறள். (1159)

காமத்தைக் கதிரவனை ஒத்த பெருந்தீயாகக் காணும் உண்மையினை விளக்குவதிலிருந்து உணர முடிகின்றது.

நாம் நம்முடைய தமிழ் இலக்கியங்களை அகம், புறம், அறம் கூறும் இலக்கியங்கள் என்றுதான் வகைப்படுத்தியுள்ளோம். உண்மையில் ஆழ்ந்து அகன்று மறு வாசிப்பு நிகழ்த்தும் போது பல அரிய புதிய கருத்தாக்கங்கள் முகிழ்க்கின்றன. அவ்வகையில் காலச்சூழலுக்கு ஏற்ற நம் அறிவு நுட்பத்தின் தெளிவு கொண்டு கற்று உணர்ந்தோமானால் பல அரிய பதிவுகளை வள்ளுவத்தில் மட்டுமல்ல பிற இலக்கியங்களிலும் பரவிக்கிடப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

மழை :

பூமியில் உயிரினங்கள் வாழ முதன்மையான ஒன்று நீர். வான்சிறப்பில் தண்ணீர்ப் பெருமையைப் பேசுகின்றார். இன்று நீர் மேலாண்மை என்ற விழிப்புணர்வு, மழையின் முக்கியத்துவத்தை அறியச் செய்துள்ளது. நீரின் பயன்பாட்டையும் தொலைநோக்குத் தன்மையுடன் பார்க்கத் தூண்டுகின்றது. இதன் உண்மை உணர்ந்தவராக 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நீர் அபூர்வமானது, காக்கப்பட வேண்டியது என்ற அடிப்படையில்,

“வானின்று உலகம் வழங்கி வருதலான்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று” (குறள் 11)

என்று வான் மழையை அமிழ்தம் என்று பாராட்டிச் சிறப்பிக்கின்றார். இவ்வமிழ்தம் இல்லையேல் நிலம் வாழ உயிரினங்கள் மட்டுமின்றி நீர்வாழ் தாவரங்களும் இயல்பு குன்றிச் சிதையக் கூடும்.

“நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்துஎழிலி
தான்நல்காது ஆகி விடின” (குறள் 17)

இன்று நீர் மகத்துவத்தை உணர்ந்த அறிவியலாரின் கருத்தாக்கமும் இதுதான்.

பல்வேறு அறிவியல் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட பிறகே பல கோடி நூறு ரூபாய் முதலீட்டின் அடிப்படையில் கடல் நீரைக் குடிநீராக்கும் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தெளிந்த அறிவியல் ஆய்வின் அடிப்படையில் இன்று நாம் உணரும் வகையில் உள்ள கடல்நீரை நேரடியாகப் பயன்படுத்த முடியாது என்ற தகவலை,

“விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனூலகத்து
உள்நின்று உடற்றும் பசி” (குறள் 13)

என்ற பதிவு விளக்குகிறது.

நீர் இல்லை என்றால் பூமியில் ஒரு புல் கூட வளர முடியாது. இந்த அறிவியல் தெளிவைத் தந்தவன் வள்ளுவன் என்ற தமிழன் என்கிற போது உண்மையாகவே பெருமித உணர்வு ஏற்படுகின்றது.

“விகம்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற் றாகங்கே
பகம்புல் தலைகாண்ப தரிது” (குறள் 16)

நிலத்தடி நீர் கூடுவதும் குறைவதும் கூட மழையின் அளவைப் பொறுத்ததே ஆகும். தண்ணீர் இடைநில்லாமல் ஓடுவது கூட மழை பெய்யவில்லை என்றால் வற்றிவிடும் தன்மை உடையது. இதனால் மின் உற்பத்தி, உழவுத்தொழில், நீரோடு தொடர்புடைய அத்தனை தொழில்களும் முடங்கிவிடும். இதனை,

“நீரின்று அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்
வான்இன்று அமையாது ஒழுக்கு” (குறள் 20)

என்பார்.

கடல் நீர் சூரிய ஒளியால் ஆவியாகி மேகமாக மாறுகிறது. வானிலுள்ள மேகம் சூளிர்ச்சியடையும் பொழுது வாயு நிலையிலுள்ள நீர்த்துகள் ஒன்றிணைந்து திரவ நிலைக்கு மாறி மழையாகப் பொழிகின்றது. இது அறிவியல் அறிஞர்கள் மெய்பித்த உண்மை. இதனை,

“நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தான்நல்கா தாகி விடின” (குறள் 17)

என்று கூறும் வள்ளுவத்தின் அறிவியல், தமிழினின் நிறைந்த அறிவியல் அறிவை விளக்குவதாக உள்ளது.

ஆடரங்கு - வினைத்தொகையே!

தமிழாசிரியர் தெ.முருகசாமி

மேனாள் முதல்வர்,

இராமசாமி தமிழ்க் கல்லூரி, காரைக்குடி,

புதுச்சேரி-9.

அலைபேசி : 97901 15625

முக்காலத்துக்கும் பொதுவாய்ப் பெயரெச்ச வினையின் விசுவாசம் இடைநிலையும் தொக்கு நிற்கப் பகுதி மாத்திரமாய் நின்று பெயரெச்சப் பொருளை உணர்த்துவது வினைத்தொகை. இதனைத்தான் “வினையின் தொகுதி காலத்தியலும்” (தொல்.சொல்.எச்ச.19) என்றார் தொல்காப்பியர். இத்தொகைச் சொல் இரு சொல்லாய் ஒரு சொல் நடையில் நிற்கும்.

ஏனைய தொகைகளுள் இரு சொற்களும் பெயர்ச் சொற்களாகவே வெளிப்படையாக நிற்க, வினைத் தொகையில் மட்டும் அங்ஙனம் முன் மொழியும் பின் மொழியும் பெயரும் பெயருமாய் நிற்காமல் வினையும் பெயருமாய் நிற்கும் என்ற கருத்தை முன்மொழிந்து புலவர் சா. பன்னீர்செல்வம் அவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் இதழான செந்தமிழில் (2016-செப்டம்பர்) அரங்கு ஆடுமா? என்றதொரு கட்டுரையில் வினைத்தொகை கருத்துக்களைத் தந்துள்ளார். அவர்தம் கருத்துக்களை உரையாசிரியர்கள் வழி மறுப்பதே இக்கட்டுரையின் கருதுகோள்!

வினைத்தொகையின் முன்மொழி பெயர்ச்சொல் எனச் சேனாவரையர் கூறியதை வெள்ளைவாரணனாரும் சிவலிங்கனாரும் வழி மொழிந்ததும் சரியன்று என்கிறார் கட்டுரையாளர். எனவே வினைத் தொகையின் முன்மொழி பெயர்ச்சொல் என்பதை முதலில் அறிவோமாக!

வினைத்தொகையைப் பிரிக்காமல் ஒரு சொல் நடையிலேயே பொருள் உணர வேண்டும். பிரித்தால் இலக்கணச் சிதைவு ஏற்பட்டு விடும் என்பதால்தான் தொல்காப்பியர் வினையின் தொகுதி என்றார். முக்காலத்தை அடக்கி நிற்கும் வினைத்தொகையின் முன்மொழியானது வினைப்பெயர் என்கிறார் சேனாவரையர். ஆனால் கட்டுரையாளரோ வினை என்கிறார்.

நில், வா, போ, இரு, ஓடு என்பன வினையென்படாவா? என்ற வினாவோடு பொன்தாலி மதிமுகம் எனப் பெயரும் பெயரும் தொக்க தொகையாங்கால் காலம் உணர்த்தவில்லையே-என்றும் அரிவாள் என்பதன் முன்மொழி வினையன்று எனில் அதுகாலம் உணர்த்தல் யாண்டையது? என்றும் வினவியுள்ளார்.

மேற்காட்டிய சொற்கள் வினைபோன்றனவேயன்றி முழுமையான வினையல்ல. ஏனெனில் வினைச்சொல் தோன்றுதற்கு அடிப்படையான வேர்ச்சொல் பெயராம் என்க! இந்த அடிப்படைக் கருத்தால்தான் சேனாவரையர் வினை என்றது வினைக்கும் வினைப்பெயர்க்கும் முதல் நிலையாய் நிற்பனவாகிய உண், தின் என்பனவற்றுள் உணல், தினல் என்ற தொழிலும் சேர்ந்து காணப்படுதலால் வினைத்தொகையின் முன்மொழி முழுமையான வினையன்று தொழிற்பெயர் என்றார்.

மேற்படியான கருத்தைத் தொல்காப்பியரே கூறுகிறார் எனச் சேனாவரையர்-எழுத்ததிகாரப் புணரியல் 77ஆம் நூற்பாவில்,

“செய்யும் செய்த என்னும் கிளவியின்
மெய்ஒருங் கியலும் தொழில் தொகு மொழியும்”

என்பதால் “புணரியல் நிலையிடையுணரத் தோன்றா” எனக் கூறித் தொகைச் சொற்கள் பிரிந்தவழித் தொகை பெறப்படாமையின் பிரிவில் ஒட்டாம் என்றார்.

மேலும் எழுத்ததிகாரத்தில் “ஞகாரை ஒற்றிய தொழிற் பெயர்” என்ற புள்ளி மயங்கியலின் முதல் நூற்பாவின்படி ஞகாரை ஈற்றுச் சொல்லாகிய “உரிஞ்” நிலை மொழியில் உகரம் சேர “உரிஞு” எனத் தொழிற்பெயர் ஆவதைச் சேனாவரையர் சான்றாக எடுத்துக் காட்டினார்.

இந்த எழுத்ததிகாரக் குறிப்பால் வினைத்தொகையின் முன் மொழி வினைபோன்றதாயினும் பெயர்த்தன்மையுடையதாகத் தொல்காப்பியர் வழி நிறுவிய சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்தின் நூற்பாவழியும் நிறுவுகிறார்.

வேற்றுமையியலில் “பெயருமாகிய தொகையுமாருளவே” (6) என்ற நூற்பாவின்படி ஒரோவழி பெயரும் பெயரும் தழுவியது வினைத்தொகை என்றார். இவ்வாறே வேற்றுமை மயங்கியலில் கூறும் ஆகுபெயர் பற்றியதில் உணர்த்தும் இருபெயர் ஒட்டும் ஒரோவழி பெயரும் பெயருமாகிய வினைத் தொகைக்கும் பொருந்தும் என்பதாகவே சேனாவரையர் கூறினார்.

இதனால் வினைத்தொகையின் முன்மொழி பெயராகுமேயன்றி வினையாகாது எனத் தெரிகிறது. அதாவது வினைத்தொகை, வினைச் சொல்லை முன் மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும் வினையின் ஆயதேயன்றி வினையின் ஆகியதன்றாம் என்க! ஏனெனில் வினையின் ஆகியது என்றால் வினைத்தொகையின் பின்மொழி வினையாக முன்மொழி பெயராக வந்து தொக்கதாகக் கருதவேண்டுமேயன்றி, முன் மொழி வினையாகப் பின்மொழி பெயராக வரும் தொகை என்றல் பொருந்தாதாம் என்க! அதனால்தான் வினையின் ஆயது என்பது பெயர்த்தன்மையைச் சுட்டியது என்பது கருத்து.

இந்த அடிப்படையில்தான் கட்டுரையாளர் குறித்த பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணனாரும், தொல்காப்பிய உரைவளச் செம்மல் ஆ.சிவலிங்கனாரும் சேனாவரையரை ஒட்டி வினைத்தொகையின் முன்மொழியைப் பெயர் என்றனர்.

வினைத்தொகையின் முன்மொழியானது காலம் உணர்த்தாது வினைமாத்திரம் உணர்த்தும் வினைப் பகுதியாய் பெயர் என்றார் வெள்ளைவாரணர்.

வினைத்தொகையைப் பிரித்தால் வினைச்சொல், பிரிக்காமல் காலம் கரந்ததான கூட்டுச் சொல்லாக இருந்தால் பெயர்ச்சொல் என்றார் சிவலிங்கனார். இதற்கு அவர் உயர், மரம் என்ற சொல்லைக் காட்டாகச்

கட்டி விளக்குகையில், உயர்ந்த, உயர்கின்ற உயரும் என்ற வினைச் சொற்கள் தோன்றுவதற்கு “உயர்” என்றதே வேர்ச்சொல், இது தொழில் தன்மையை உணர்த்தும் பெயர்ச்சொல் என்பதால் வினைத்தொகையின் முன்மொழி பெயர் என்றார்.

ஆக, சேனாவரையர், வெள்ளைவாரணர், சிவலிங்கனார் போன்றோர் வினைத்தொகை என்பது இருபெயர்ச் சொற்களாலான ஒரு சொல் நடையது என்றனர் எனத் தெளிவாகிறது.

ஆனால், கட்டுரையாளர், பெயரும் பெயரும் சேர்வது மட்டும் தொகையன்று பெயரும் வினையும் சேர்வது தொகை எனக்கூறி, மரம் வெட்டினான், மலையேறினான் என உலக வழக்கையும் புறநானூற்றின் சில தொடர்களின் இலக்கிய வழக்கையும் காட்டாகக் காட்டியுள்ளார்.

பெயரும் வினையுமாய் வேற்றுமைத் தொகையாய் வரலாமெனினும் பெயரும் வினையுமாய்த் தொகைக்கே இடந்தராத சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் கொடுத்தான் என்பன போன்றவையும் உள என்பதால் கட்டுரையாளர் கட்டிய பாங்கு ஈண்டு ஏற்புடைத்தன்று.

மேலும் நிலம் கடந்தான் என்பதை நிலங்கடந்தான் என மகரம் ககரத்தின் இனமெய்யாய்த் திரிந்து ஒருசொல் போலவே வருதற்குரிய வாய்ப்பும் உண்டென்பதால் எல்லாத் தொகைச் சொற்களும் ஒரு சொல் நடைய என்பதே உண்மை. மேல் மரம் வெட்டினான் போல வருதல் என்பது மொழியில் சொற்கள் பல்குவதை உணர்த்துமேயன்றித் தொகையை மட்டும் உணர்த்தாது. இராமன் மரம் வெட்டினான் என்பது மொழிக்கான கூறு. இதைத்தான் தொல்காப்பியர் கிளவியாக்கம் என மொழிக்கான சொல் அடுக்கே மொழியின் இயல்பு என்றார்.

ஆக உருபுத் தொடர்பாகப் பொருள் உணர்த்தும் ஆற்றல் அல்லாதன தொகா என்பதால் காலங்கரந்த பெயரெச்ச உருபுடன் தொகும் பெயரும் பெயருமாகியதே வினைத்தொகையாம் என்க! அது ஒரு சொல் நடையதாம்.

அடுத்து, கட்டுரையாளர் ஒன்று மறைந்து ஒன்று வெளிப்படல் தொகையன்று என்பதற்குச் சங்கப் பாடல் வரிகளைக் காட்டியுள்ளார். அவற்றின் சொற்பொருளுடன் அதாவது தொகை வகையில் இருசொற்கள் இணையுங்கால் மேலும் ஒரு பொருள் தொகும். அது இரட்டுற மொழிதல் போல அமையும் என்கிறார்.

தொகை என்பது பொருள் பற்றியதன்று. வேற்றுமை உருபு, உவமை உருபு, பண்புணர்த்தும் சொல், உம் என்ற சொல், எச்ச உருபு எனப் பெரும்பாலும் உருபாகிய ஒன்று மறைந்து நிற்பதே கருத்து. இரட்டுற மொழிதலால் பொருள் தருவதெல்லாம் மொழி நிலை பற்றியதன்றி ஈண்டு பேசும் தொகைநிலை பொறுத்தன்றாம் எனலாம். ஆனால் கட்டுரையாளர் தொகையாற்றலால் பொருள் இணைதலன்றி ஒளிந்திருந்து வெளிப்படல் இன்று என்கிறார். உருபுகள் யாவும் ஒளிந்திருப்பதால் தான் தொகை என்ற

பெயரையே ஒரு தொடர் பெறும் என்ற உண்மையால் கட்டுரையாளரின் கருத்து பொருத்தமின்றாம் என்க!

இன்னும் கட்டுரையாளர் முடிப்பாகக் கூறுங்கால், வினைத் தொகையின் முன்மொழி வினையன்றாயின் காலப்பொருள் விரிதல் ஏலாது என்றும் பின்மொழியாவது வினைசெய்யும் வினைமுதல் அன்றாயின் முன்மொழி வினையாகாது என்றும் கூறி, வினைத் தொகையாவது 1) வினையும் பெயருமாக அமைதலும் 2) பின்மொழிப்பெயர் முன்மொழியாகும் வினை செய்தற்குரிய வினை முதலாதலுமான அடிப்படைகளை உடையதாகக் கூறுகிறார்.

இக்கருத்தை வரித்துக் கொண்ட கட்டுரையாளர், பெரும்பாலான உரையாசிரியர்கள் வினைத்தொகைக்கு எடுத்துக் காட்டிய “ஆடரங்கு” என்ற சொல்லை விவரிக்கையில் அரங்கு ஆடுதலைச் செய்யும் வினை முதலுமன்று-ஆடுதல் வினைக்கு ஆட்படும் செயப்படுபொருளுமன்று எனக் கூறித் தம் கருத்தை நிறுவ முற்பட்டுள்ளார்.

முற்பட்டதன் முயற்சியே அவர்க்கு முட்டுப்பாடாக உள்ளதென்பதை அவர்தம் எழுத்துக்களைக் கொண்டே உணரலாம்.

உணர்நீர் என்ற வினைத்தொகைச் சொல்லில் நீர் உண்ணுதலுக்கு ஆட்படும் செயப்படுபொருளன்றி உண்ணுதலைச் செய்யும் வினை முதலன்று எனக் கூறுவதால் உணர்நீர் என்பதைக் கட்டுரையாளர் வினைத்தொகையன்று எனக் கூறுவார் போலக் கூறி விட்டுப் பின்னர்த் தொடர்கையில், ஆயினும் கட்டப்பட்ட-கட்டப்படுகிற-கட்டப்படும் வீடு எனும் செயப்பாட்டு வினைப் பொருண்மையானவற்றை, கட்டிய, கட்டுகிற, கட்டும் வீடு எனச் செய்வினை வாய்பாடாகக் கூறும் வழக்காற்றின்படி உண்ட நீர், உண்ணுகின்ற நீர், உண்ணும் நீர் எனப் பொருள் விரித்தல் அமைவுடையதே என எழுதுவதால் உணர்நீர் என்றதை வினைத் தொகையாக ஒப்புக் கொள்வது தெளிவாகிறது. ஏனெனில் உணர்நீர்-உண்ணுதற்குரிய நீர் என நான்காம் வேற்றுமையாகப் பொருள் விரித்தலும் தகும் எனக்கொள்க எனக் கட்டுரையாளர் கூறுவதால் அதாவது வேற்றுமையாக மட்டுமே பொருள் விரித்தல் தகும் எனக் கூறாமல் விரித்தலும் என்ற எச்ச உம்மையால் வினைத் தொகையாதலும் தகும் எனத் தெளிவாகிறது.

இந்த உணர்நீர் பற்றியதாக எடுத்தாண்ட கட்டப்பட்ட, கட்டப்படுகிற, கட்டப்படும் வீடு என்ற தொடர்ப் பொருள் போலவே, ஆடப்பட்ட, ஆடப்படுகிற, ஆடப்படும் என்ற சொற்கள் ஆடிய, ஆடுகிற, ஆடும் என்பனவாய் அரங்குடன் இணையுமன்றோ! அதாவது செயப்பாட்டு வினைப் பொருண்மை-செய்வினை வாய்பாடாக ஆடரங்கில் பொருள் விரிதல் வினைத்தொகைப்பாற்படுமன்றோ! வீடு தானாகக் கட்டிக் கொள்ளாது, பிறரால் கட்டப்பட்ட அல்லது கட்டியது போல அரங்கும் தானாக ஆடாது, பிறரால் ஆடப்பட்ட அல்லது ஆடியது என்பதால் ஆடரங்கு வினைத்தொகையே என்க!

சேதுநாடு தமிழம்*

மகாவித்வான் ரா.ராகவய்யங்கார்

(1915-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாத இதழில் வெளி வந்தது.)

தெய்வங் கொள்கையானும் தெய்வ ஞானங்களானும் அவை பற்றிய பெருநூல்களானும் எவ்வலகுந்தொன்றுதொட்டே ஏத்துஞ்சிறப்புடைய இப்பரத கண்டத்துக்கு இருபெரும் வரம்பாகவுள்ளன சேதுவும் இமயமும் என்ப: “ஆஸேதுஹிமாசலபர்யந்தம்” என்பது வழக்கு. இங்ஙனம் சேதுவையும் இமயத்தையும் இருபேரெல்லையாகக் கொண்ட இப்பரத கண்டத்தை வடநாடு, தென்னாடு என இரண்டாகப்பகுத்திடை நின்று விளங்குவது திருவேங்கடமெனுந் தெய்வ மாமலையாம். திருவேங்கடத்துக்கு வடக்கிலுள்ள மக்கள் வழங்குவது ஆரியம், வடமொழி எனவும், அதற்குத் தெற்கிலுள்ள மக்கள் வழங்குவது தமிழ் தென் மொழியெனவும் பெயர் பெறும். கல்வியிற் பெரிய கம்பரும், “வடசொற்குந்தென் சொற்கும் வரம்பிற்றாய நான் மறைக்கு மற்றை நூற்கு, மிடை சொற்ற பொருட்கெல்லாமெல்லையதாய்... ஒங்கிய வேங்கடத்திற் சென்றுதிர்மாதோ” என்பதனாலிதனை விளக்கியுரைத்தார்.

சேது என்பது சீராமமூர்த்தி கடல் மேலிட்ட திருவணை. இது கன்னியாகுமரி முதற்றென்பது, மணிமேகலை நூலுள் மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதைக்கட் “குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறைப் பரந்து சென்மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்” என வருதலானறியப்படும். இதனாற் குமரியையெல்லையாகக் கூறுமிட னெல்லாம் சேதுவைக் கூறின் அது தவறாகாதென்று தெளியலாம். இச் சேதுவையணித்தாவுள்ள பூமி சேதுநாடு, சேதுராஜ்யம் என்று பெயர் சிறக்கும். இது மண்ணியனாடு பலவற்றுள்ளும் புண்ணியநாடென்று போற்றப்படும்.

இத்தகைராஜ்யம் பண்டுதொட்டே ஒன்றுண்டென்பது, சங்கர சோழனுலாவென்னும் பழைய தமிழ் நூலில்,

..... “போதகலா
மாதாமணக்கு மணவாளன் - சேதுக்குந்
தஞ்சைக்குங் கோழிக்குந் தாமப்புகாருக்கு
முஞ்சைக்கு மேனையுதகைக்கும் - வஞ்சிக்குங்
கொற்கைக்குங் கூடற்குங் கோசலைக்குங்காஞ்சிக்கும்
விற்கைக்கு நிலலாய்திலைக்கு-நிற்கு
மரசனரசர்குலாந்தகனாரப்
பிரசனபெயர்ப்பெருமான்”

* இது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம் வருஷக் கூட்டத்திற் படிக்கப் பெற்றது (சன்வரி 1915)

எனப் பலநாடுக்கும் முற்பட வைத்துச் சேதுநாட்டை வழங்குதலாற் றெளிந்து கொள்ளலாம். இத்தமிழ் நூற்கேற்பவே ஆக்நேயபுராணாந் தர்க்கதமான புல்லாரண்யக்ஷேத்ர மஹாத்மியத்திற் சீராமமூர்த்தி, ஆங்குத் தன்சீபாதங்களைப் பாக்கியப் பேற்றாற்றொழுது நின்ற நிஷாதத் தலைவனொருவனைத் தான்கட்டிய சேதுவைப் பரிபாலித்து வருமாறு நியமித்தருளினான் என்று கேட்கப்படுதலானு மிதனுண்மை வலியுறும்.

இந்நிஷாத்தலைவனு மிவன் வழியினரும் குறுநில மன்னராய் நின்று செந்தமிழ் வளர்த்த செல்வப் பாண்டியரென்னும் முடியுடைப் பேரரசர்க்குப் போர்ப் படைத்தலைவராய் முற்காலத்திரிபுந்தனராவர். இவ்வொற்றுமையாற் பாண்டி நாட்டுள்ள சேதுவுக்கும் பாண்டியரே பேரரசராதல் பற்றி, மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார் என்னும் பழைய சங்கப்புலவர் எழுபதாம் அகப்பாட்டில்,

“.....புதுவது

பென்வீ ஞாமுலொடுபுன்னைவரிக்கும்
கானலம் பெருந்துறைக்கவினிமாரீர்ப்
பாசடைக்கலித்தகணைக்காடுயைத்
விழவணி மகளிர் தழையணிக்கூட்டும்
வென்வேற்கவுரியர்தொன்முதுகோடி
முழங்கிரும்பெளவமீரங்குமுன்றுறை
வெல்பேரரிமனருமறைக்கவித்த
பல்வீழலம்பேரல
வெலியவிந்தன்றிவ்வமுங்கலூரே”

என்பதனாற் றிருவணையாகிய சேதுமுன்றுறையைக் கவுரியராகிய பாண்டியருடையதென்று சொற்றார்.

இதன்கட் சீராமமூர்த்தியார் தாமும் பரிவாரமுமாகச் சில இரகசியம் விசாரிக்கப்புக்போது இக்கடற்கரையினுள்ள தோராலமரத்துப் பறவைகள் கூக்குரல் அதற்குத் தடையாதல் கண்டு அவை யொலியடங்கக் கையமைத்தருளினார் என்பது கேட்கப்படுகின்றது. இச்செய்தி நிகழ்ந்ததலம் இப்போது நவபாஷாணமென்று பெயர் சிறந்ததென்பதும் இக்காரணம் பற்றியே ஆங்குக் கடலும் ஒலியவிந்துளதென்பதும் நாம் பழையமையாய்க் கேட்பனவேயாம்.

சேதுபாண்டியனென்ற பெயர் வழக்கம் இச்சேதுகாவலர் மரபினர்க்குள் அதிகமாகக் காண்டலானும் சேதுபற்றிப் பாண்டியர்க்குள்ள தலைமை நன்றாகிக்கப்படும். இப்பாண்டியரும், இவரோடொரு தன்மையராகிய சேர சோழரும் படைப்புக் காலந்தொட்டே மேம்பட்டு வருதலுடைய பழைய தமிழ்க்குடியினராவர். “வழங்குவதுள் வீழ்ந்தக்கண்ணும் பழங்குடி, பண்பிற்றலைப் பிரிதலின்று” என்னுந் திருக்குறளுரையில் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் பழங்குடியென்பதற்குத் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற குடியின் கட்பிறந்தாரென்றுரை கூறித் தொன்றுதொட்டு வருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றாற் போலப் படைப்புக்காலத் தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல் என விளக்கினார். இதனாலும், வான்மீகி பகவான் சீராமாயணத்து சுக்ரீவன் வானர சேனையை நாடவிட்ட தருணத்துப் பாண்டியர் செல்வச் சிறப்பையும் அவரது கபாடபுரத்தையும் சேர சோழ ராச்சியங்களையும் எடுத்தோதுதலானும் அவர் பழைமை நன்குணரப்படும்.

இத்தமிழ்வேந்தர் மூவரும் ஆறங்கமு நிரம்பிய முடியுடைப் பேரரசராதலான் இவர் பழைமை கூறியதனானே இவர்க்குப் படைத்துணையாய்த் தொன்றுதொட்டுமுள்ள வீரர் பழைமையுங் கூறியதேயாம். இவ்வீரர் பாண்டியன் மறவர், சேரன் மறவர், சோழன் மறவர் என்று வழங்கப்படுவர். இம்மறவரைப் பற்றி யான் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை நடாத்திய காலத்துச் சேதுபதிகள் என்ற வியாசத்தில் நிரம்ப எழுதினேனாதலாலிணைக்க வேறே கூறாமல் விடுக்கின்றேன்.

பாண்டியர் தலைமைக்குள்ளாய் இச்சேதுநாடு, சோழர் பாண்டியரைவென்று பாண்டிநாட்டிற் பெரும்பகுதியைத் தந்நாடாக்கிக் கொண்ட காலந்தொடங்கிச் செம்பிநாடாய், இந்நாட்டு மறவர், சோழன் மறவராய் காரணத்தாற் செம்பிநாட்டு மறவரெனப் பெயர் பெற்றனராவர். இப்போதும், சேதுநாட்டினைச் சேர்ந்ததாகவுள்ள ‘மணக்குடி’ என்ற ஊரையுடைய இடையளநாட்டை,

“வளவர்காக்கும்வள நாட்டுள்ளு
நாடுடனச்சிறந்த சீடுகழுசிறப்பிற்
கடலருஞ்செல்வத்திடையளநாட்டுத்
தீதில்கொள்கைமுதூருள்ளு
மூடுரனச்சிறந்தசீடுகழுமணக்குடி”

என நெடுந்தொகைக் கருத்துரைப்பாயிரத்துக் கூறியதனானும், சேதுநாட்டுத் தொண்டிப்பட்டினத்தையுடையராக வைத்துச் சிலப்பதிகாரவூர் காண்காதைக் கண் “வங்கவீட்டத்துத் தொண்டியோ” ரென்று சோழரைக் கூறியதனானும் பாண்டியராட்சிக்குள்ளாய் செய்தி துணியப்படும்.

இச்சேதுநாடாண்ட மறவர் தலைவரெல்லாம், இவ்விரு வேந்தர்க்கும் போர்த்துணையாய் நின்ற காரணம் பற்றியே “பாண்டியமண்டலத்தாபனா சாரியன், சோள மண்டலப்ரதிஷ்டாபகன் என்னும் விருதாவளி சூடனராவர். இவ்விருதாவளி இவருடைய பழைய சாசனங்களிலெல்லாம் காணலாம்.

இனி மூவேந்தருட் செந்தமிழ்ச் சங்கஞ் சீர்பெற ஒம்பிய காரணத்தாற்றமிழுடையாரென்று நல்லிசைப் புலவரால் புகழப்பட்ட அறிவுடைப் பாண்டியராட்சிதொட்டே புண்ணியமுடைமையானன்றிச் செந்தமிழ்க் கல்வியானு மிச்சேதுநாடு சிறந்ததென்பதற்குச் சான்றாகச் சில கூறுவேன்.

கொற்கையினும் மதுரையினும் வளர்ந்த நறுந்தமிழ் மணம் அவற்றுக்கு மிகவும் அணித்தாய இச்சேதுநாட்டு வீசாதென்றியார்தாஞ் சொல்லத் துணிவர். பொன்னாங்கா லமுதகவிராயரும் ரகுநாதசேதுபதியைப் புகழுமிடத்து,

**“பரல்வாய்ப்பகந்தமிழ் வீசியவாசம்பரந்தவைகைக்
கால்வாய்த்த வீரையர்கோன் ரகுநாதன்”**

எனப் பாடுதல் காண்க. பரமேதிகாசக்ஷேத்ரமாகவும், சரணாகதி தர்மம் விளைந்த பெருநிலனாகவும், கருணாகரன் ஸர்சஜீவர்க்கும் அபயப்ரதானம் அருளிய திவ்யஸ்தலமாகவும், இச்சேதுநாட்டுக்கோர் திலகமாகவும் விளங்கும் திருப்புல்லாணி எனப் பெயர் பூண்ட தர்ப்பசயனத்தில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரன் ஞானஸ்வரூபியாதலை உலகெலாமறிந்துய்ய வேண்டி ஆழ்வார் திருமங்கையார் பெரியதிருமட லென்னுந் திவ்யப்ரபந்தத்து, புல்லாணித் தென்னர் தமிழை வடமொழியை என்று பணித்தருளிய சிறப்பு இந்நாட்டின் கல்விச் சிறப்புப் பற்றியதென்று நன்குணர்ந்து கொள்க. தெய்வமே தென்மொழி வடமொழியாக மூர்த்தீகரித்தமர்ந்தருளியது இச்சேது நாட்டுக்கே சிறந்ததென்று துணியப்படும்.

இன்னும், அத்தலத்து மூர்த்தியை “வேதமுமானா” எனன்றும், “அன்னமாய் நூல்பயந்தா” எனன்றும் ஆழ்வார் வழங்கியருளுதலையும் நோக்குக. இப்பெருமையெல்லாங்கருதியே சேதுபதிகள் இத்திருக்கோயிலிற் பெருந்திருப்பணியெல்லாம் முற்றுவித்தனராவர்.

“எனதன்மமாயினுந்தான் கற்பகாலயிருக்கவுன்போன்
மனதினினைந்தபடி செய்யயார்க்கும் வராதுகண்டாய்
கனதனமால் திருப்புல்லாணிக் கோபுரங்கட்டிவைத்த
தனதவிஐயரகுநாத சேதுதளசீங்கமே”

என மிதிலைப்பட்டி அழகிய சிற்றம்பலக்கவிராயர் பாடிய தனானிதனையுணர்சு. சேதுநாட்டுக்கு மூலகாரணனான சீராமமூர்த்தியைக் கல்வியிற் பெரியரான கம்பர், “தென்சொற்கடந்தான் வடசொற்கடற்கெல்லை தேர்ந்தான்” என்றே பாடினார். சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடவிடும் போது அநுமானை வேறு கொண்டு சீராமமூர்த்தி, “இராவணன் தேவபாஷையறிந்தவனாதலான் அதனைச் சீதை முன்போதாது மாநுஷபாஷையி னிரகசியங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒதுக” என்று கூறியருளினனென்று வான்மீகி பகவான் ராமாயணத்துக் கேட்கப்படுதலாற் சீராமமூர்த்திக்கும் சீதாப்பிராட்டிக்கும் அநுமானுக்கும் அவ்விருமொழி வன்மையும் உண்டென்று நன்று தெளியலாம். அவர் திருவருள் பெருகிய இச்சேதுநாட்டுக்கு அவ்விருமொழிவன்மையு முண்டாதலொருதலை. இச்சேதுநாட்டினொரு பகுதியாய நாட்டரசன் கோட்டையூர்ப் புறத்துநாடு வடகலை வேள்வி நாடாதலையும் தெளிந்து கொள்க.

இனிப் “பத்தரெல்லாம் பார்மேற்சிவபுரம், போற்கொண்டாடு முத்தரகோசமங்கையூர்” என்று திருவாதவூரடிகளாற் றிருவாய் மலர்ந்தருளப் பெற்ற திருவுத்தரகோச மங்கைத்தலத்தைத் தன்கட்கொண்ட பெருஞ் சிறப்பானும் சேதுநாட்டின் கல்விஞானமேம்பாடே தெளிவிப்பதாகும். வடக்கே கையைங்கிரியினிருந்தஞான நூல்களும் உமாதேவியாரும் ஒரு காரணத்தான் இத்திருவுத்தரகோசமங்கைப் பாக்கத்துத் தோன்றியருளி, உமாதேவியார் முன் கேளாதனவெல்லாம் இத்தலத்தே சிவபிரான்பாற் கேட்டருளினாள் என்பது இத்தல புராணத்தாற் றெரிந்தது. இது திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்தானுந் தெளியத்தகும்.

இஃதன்றி, அறிவாற் சிவனென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட திருவாதவூரடிகள் திவ்ய ஞானம் பெற்ற திருப்பெருந்துறையும் இச்சேதுநாட்டேயாயின் இதன் பெருமையை யாமே எடுத்துரைக்கவல்லேம்? இச்சேது நாட்டுள்ளாய திருவுத்தரகோசமங்கைத் தலத்தைத் தன்கட்கொண்ட தென்பாண்டி நாட்டையே “ஏழ்பொழிற்கு, நாதனமையாளுடையானாடு” என்று திருவாதவூரடிகள் சிறப்பித்தவாற்றானும் உலகெலாமுடைய சிவபிரானைத் “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்று இச்சேதுநாடுடைமையாற் புகழ்ந்தருளியவாற்றானும் இதன் ஞானமேம்பாடு நன்றுணரலாகும்.

இக்காரணங்களாலும், இதன் புண்ணிய விசேடங்களாலும் இச்சேதுநாடென்றே நாடென்று வழங்கப்படும் போலும்; இதனை “ஊரெனப்படுவ துறையூர்”, “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” “கோயிலென்பது கோன்றிருவரங்கம்”, “கோயிலென்பது குளிர் பொழிற்றில்லை” என்பன போலக் கொள்க. நாட்டரசன் கோட்டையென்பதற்குச் சேது நாட்டரசனுடைய அரண் என்பதே பொருளாதலானும், புகார்ப்பட்டினம் விட்டுச் சேதுநாட்டுக்குடிபுக்க பண்டையோர் வழியினராகிய வணிக நன்மக்களெல்லாம் இன்றும் நாட்டுக்கோட்டையாரென்றே பெயர் சிறத்தலானும், திருமலை சேதுபதியைப் படிக்காகப் புலவர் “நாட்டிற் சிறந்த திருமலையா” என்று விளித்துப் பாடுதலானும் இதனுண்மை ஊகிக்கப்படும். முன்பு புகார் நகரத்தராய்ப் பின்பு இப்புண்ணியநாடு புக்க வணிகநன்மக்கள் நாட்டார் என்று பெயர் சிறந்த சேதுநாட்டாரினின்று தம்மை வேறு பிரித்துணரவே நகரத்தார் என்று வழக்குப் பெற்றாராவரென்றுன்னுதல் கூடும்.

இங்ஙனம் புண்ணியமும் ஞானமுந்தழைத்த இச்சேதுநாடாட்சி பெற்ற பாக்கியவாண்களாகிய சேதுபதிகளை வைணவரெலாம் “திருவுடை மன்னரைக் காணிற்புருமாலைக் கண்டேனே”யென்னும் எண்ணு முறையாற் சீராமமூர்த்தியாகவும், சைவரெல்லாம் சீராமநாத மூர்த்தியாகவும் உபசரித்து உசிதமரியாதை செய்தலும் இந்நாட்டுத்தொன்று தொட்டமரபாம். இதனை,

**“சேதுபதியென்று நரசிசன்மடுடுத்தாய்கமல
மாதபதிக்குன்பேர்வாய்க்குமா-பூதலத்தி
னீயேரகுராமனின்னையேபெற்றெடுத்த
தாயேயருட்கோசலை”**

என வழங்கும் பழைய வெண்பாவானும்,

**“ஆதிபதியான மண்டலாதிபதிவம் சபதியரசர்க்கென்றும்
நீதிபதி சத்ரபதிசமஸ்தானபதி விஜயநிறைந்தேநிற்கு
மாதபதி துரகஜபதிநராதிபதிவளர்ந்தெனறவைச்
சேதுபதி தரிசன மேராமலிங்கதரிசனமெனச் செப்பலாமே”**

என்று வழங்கும் பழைய விருத்தத்தானும் நன்கறிந்து கொள்க.

இவருடைய புண்ணியநாடு தமிழிற் பெரிய ஞானிகட்குமிடமாய் தென்பது, சைவத்திற்சிறந்த ஞானயோகியாகிய தாயுமானவர் நெடுநாட்டங்கிச் சமாதியடைந்தருளிய முகவையும், வித்வ சிகாமணியாய்

வைஷ்ணவா சாரியராய்த் தெய்வமும் அழைத்துப் பேசுந் தூயஞானமும் உடைய மணவாளமாமுனிவர் வளர்ந்து சிறந்த சிக்கற் கடாரமும் தன்பாற் கொண்டு விளங்குவதனாற் பலரும் அறியத்தக்கது. இவ்விரண்டு ஞானாசாரியர்களும் பாடியருளிய தமிழ்ப் பாடல்களின் பெருமை கற்றாரறிந்ததே. மணவாள மாமுனிவரைத் தெய்வமழைத்துப் பேசியருளிய செய்தி,

**“நாமார் பெரிய திருமண்டபமார்நம் பெருமான்
தாமாகவென்னைத் தனித்தழைத்து - நீமறன்
செந்தமிழ் வேதத்தின் செழும்பொருளை நானாய்க்கே
வந்துரையென் றேவுவதேவாய்ந்து”**

என்று அவர் ஈடுபட்டோதியருளிய வெண்பாவானறிந்தது. இவரவதாரஸ்தலம் குந்தி நகரமென்ப. இதுவே கொந்தகையென்று இப்போது வழங்குவதாகும்.

இனிப் பழைய சங்கப் புலவர்க்குள்ளும் இச்சேதுநாட்டே பிறந்தார் பலருண்டென்பது அவரவர் ஊரானுணரப்படுவது. நல்லந்துவனார் என்பார் நற்றிணை 211ஆம் பாட்டுப் பாடியவர். இவருடையவூர் கோட்டியூர். இது சிவகங்கையைச் சார்ந்த பெரிய திவ்யஸ்தலமென்பது பலருமறிந்ததே. இத்திருப்பதியைப் பாடியருளிய ஆழ்வார் திருமங்கை மன்னர், “கோவையின்றமிழ் பாடுவார்தொழுந் தேவதேவன் திருக்கோட்டியூர்” என்று சிறப்பித்தருளுதலான் இவ்வூர்க்கண் அகப்பொருட்டமிழ்பாடும் புலவரிருந்தனரென்று குறித்தருளினராவர். அள்ளூர் நன்முல்லையார் குறுந்தொகை 32-ஆம் பாட்டும் நெடுந்தொகை 46ம் பாட்டும் பாடியவர். இவரள்ளூர் இச்சேதுநாட்டுச் சிவகங்கையைச் சார்ந்துள்ளது. வெள்ளைக்குடி நாகனார் நற்றிணை 158-ஆம் பாட்டுப் பாடியவர். இவரூர் சேதுநாட்டுத் திருவேகன்பற்றுச் சேகரத்துள்ளது. ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடிய குறுந்தொகையினு நெடுந்தொகையினும் பல பாடல்களுள்ளன. இவருடைய ஒக்கூர் மேற்காட்டிய கோட்டியூர்ப்பக்கத்தேயுள்ளது. பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள்ளொன்றாகிய கைநநிலை பாடியவர் புல்லங்காடரென்படுவர். புல்லங்காடு புல்லாரணியம், இது திருப்புல்லாணியாகும்.

இத்தகைப் பெருந்தமிழ்ச் சங்கப் புலவரெல்லாம் பிறந்து சிறந்த இச்செந்தமிழ்ச் சேதுநாட்டி விழிகுலச் சிறுவரும் அறிவான் முதிர்ந்தவராவ ரென்பது பாண்டியனைக் காண்பான் இச்சேதுநாட்டு நெறியேபுக்க கம்பர், நாட்டரசன் கோட்டைக்காட்டில் எருமை மேய்ப்பார் இளையர் சிலரைக் கண்டு முடிக்கரைக்கு நெறியாதென்று வினாவியபோது அவர் அடிக்கரை பிடித்தேகின் முடிக்கரையெய்தலாகுமென்று கூறக்கேட்டு அதன் பொருள் தெரியாது திகைத்துப் பின்றெளிந்து,

“கருங்காலிக்கட்டைக்கு நாணாக்கோடாரி
யிருங்கதலித்தண்டுக்குநாணு - மருங்காகக்
காட்டுருமைமேய்க்கின்ற கானையர்க்கேயாந்தோற்றோம்
நாட்டரசன்கோட்டைநகர்க்கு”

என்று பாடியதனான் அறியலாகும். இதனை, முத்துநாயகப்புவர்
தாமிற்றிய ‘கண்ணுடையம்மைபள்ளு’ என்னும் நூலில்,

“வாசமான தென்பாண்டிநன்னாடு மதுரைநாட்டில் வளருயிர்நாடு
காசிளிக்குட் கதிர்க்கின்றநாடுமுன் கம்பர் வந்து துதிக்கின்றநாடு
புகரர்க்கன்னதானஞ்செய்நாடு புலவர் மேலபிமானஞ்செய்நாடு
ராஜலகக்ஷுமி கண்ணுடையாளருள் நல்குநாட்டரசன் கோட்டைநாடே”

எனப் பாடியவற்றா னறிந்து கொள்க. இச்சிறப்பெல்லாந் தெரிந்தே
இந்நாட்டரசன்கோட்டைக் கண்ணுடையம்மை கோயிற் கொடிக்கம்ப
மண்டபம் முதலிய திருப்பணிகள் சேதுபதிகளாலியற்றப்பட்டன
வென்றெண்ணுகின்றேன். அந்நூலிற் ‘கனவிஜய ரகுநாத சேதுபதி செய்த
கொடிக்கம்ப மண்டபம் புகழக் கூவாய்க்குயிலே’ என வருதலான்
இஃதறியப்படும். இச்சேதுநாட்டு நாட்டரசன்கோட்டைக்கண்
அவ்வம்மையருளால் அவித்த நென் முளைப்பதை யின்றுங் காணலாம்.
இதனை,

‘கண்ணுடைய தாய்மகிமை காசினியோரீவ்வளவுவன்
றெண்ணுடையதாய்மதிக்கவேலாது - மண்ணுடைய
புன்முளைக்கவத்தநாட்போகுமுட னேயவித்த
றென்முளைத்தல் சான்றுநீசம்”

என்னும் பாடலா னறிக.

இங்ஙனம், கல்வியிற் பெரிய கம்பராற் புகழப்பட்ட பெருஞ்
சிறப்பேயல்லாமல், உலகெலாம் கவிராச்சன் எனவும், கவுடப்
புவலனெனவும், கூத்தன் கவிச்சக்கரவர்த்தியெனவும் ஏத்துங் கல்விச்
சிறப்புடைய ஓட்டக்கூத்தரைப் பிறப்பித்ததும் இச்செந்தமிழ்ச் சேது
நாடேயென்பது காட்டுவேன். கம்பர் திருமகனார் அம்பிகாபதி யார்க்குத்
திருமகனாராகிய தண்டியென்னுந் தமிழாசிரியர் தாம் பாடிய அலங்கார
நூற்கண்,

“சென்றுசெவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச்சிந்தையுள்ளே
நீன்றளவிலின் பநீரைப்பவற்று - ளொன்று
மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர் நோக்கொன்று
மலரிவருங்கூத்தன்றன்வாக்கு”

என்னும் வெண்பாவாற் செவியளந்து கொண்டு சிந்தையுள்ளே நின்று
அளவிலின்ப நிறைக்கும் வாக்கையுடைய கூத்தரை மலரியென்னும்
ஊரின்கண் வந்தவரென்றார். இந்நூலுரைகாரரும் மலரி ஒருர் என்று
உரைத்தார். இவ்வூர் இச்சேதுநாட்டு ராஜசிங்க மங்கலச் சேகரத்துள்ளது.
இதன் கண்ணே வாழ்ந்த செங்குந்தர் வழியினர்பலர் வேற்றூர்
புக்குவாழ்கின்றனர், இவர் முதலிகள் எனப்படுவர். தமிழ்நாவலர்
சரிதையுடையாரும் கூத்தரைக் கூத்தமுதலியாரென்றே வழங்குதல்
காண்க.

இத்தொன்னூலாசிரியரேயன்றிச் செந்தமிழ்த் தொன்னூல்
கட்குரையிட்ட நல்லாசிரியரும், இச்சேதுநாட்டுண்டென்று காட்டுவேன்.

“நெடுதொகைக்குக் கருத்துஅகவலாற்பாடினான் இடையளநாட்டு
மணக்குடியான் பால்வண்ணன்றே வனானவில்லவதரையன்”
என்று அகநானூற்றுரையேட்டிற் காணப்பட்டது.

மணக்குடியென்பது சேதுநாட்டு உப்பூருக்குவடகணுள்ளதோரூர்,
இதன் பக்கத்தே இன்றும் உப்பளமுள்ள இவ்வூருடையநாட்டை
அளநாடென்றும், அந்நாட்டுக்குவடக்கும் அந்நாட்டுக்குத் தெற்கும் பல
அளங்களிருத்தல்பற்றி அதனை இடையளநாடு என்று வழங்கப்பட்ட
தென்றுந் தேறலாகும்.

இனித் தமிழிற் சிறந்த பெருநூலாகிய திருக்குறட்கு உரையியற்றினார்
பலருள், பரிப்பெருமாள் என்று பெயர் சிறந்தார் பிறந்து வளர்ந்ததும்
இத்தமிழ்ச்சேதுநாடேயாம். இதனை,

“தெள்ளிமொழியியலைத் தேர்ந்துரைத்துத்தே மொழியா
ரொள்ளியகாமநூ லோர்ந்துரைத்து-வள்ளுவனார்
பொய்யற்றமுப்பாற் பொருளுரைத்தான் நென்செழுவத்
தெய்வப்பரிப்பெருமாள் தேர்ந்து”.

என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்தாலறிக. இவருரை தலையாய பரிமேலழகருரைப்
பின்சார நன்று என்று தெளியலாகும். பரிப்பெருமாளைப் பரி என்று
கொண்டு, அவரினும் உரைவன்மையான அழகுடையராதலாற்
பரிமேலழகரெனப்பட்டாரோ என்று ஊகிக்க இடனாகின்றது. அத்தகைய

திருக்குறளுரையாளருடைய தென்செழுவை இச்சேதுநாட்டதேயாம். மேற்காட்டிய வெண்பாவினால் இப்பரிபெருமாள் சொல்லிணக்கனூலொன்றும், காமநூலொன்றும் ஆராய்ந்துரைத்துள்ளாரென்று தெளியப்படும்.

இவர்க்குப் பின் இச்சேதுநாட்டுப் பிறந்து சிறந்த புலவர் தொகையை எண்ணி இனைத்தெனல் இயலாததொன்றேனும் என் சிற்றறிவுக்கியன்றவரை முயன்று சிலரைப் பற்றிக் கூறவெழுகின்றேன்.

சேதுநாட்டைச் சார்ந்த வேம்பற்றூர் ஒன்றிலே செவ்வை சூடுவார் என்பார் பாகவதபுராணம் தமிழிற் பாடினார். இஃது ஆரியப்பப் புலவர் பாகவதம் என்று தவறாக வெளியிடப்பட்டது. இத்தவற்றைப் பற்றி முன்னரே செவ்வை சூடுவாரும் அனாதாரியும் என்ற தலைப்பிட்ட வியாசத்தில் யான் செந்தமிழ்க்கண் எழுதியுள்ளேன்.

(6தாடரும்)

செந்தமிழ் மாணிக்கர்

வாய்மைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய்
வாழ்வியல் தோன்ற லாகித்
தூய்மைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய்த்
துலங்கிடும் எழில ராகித்
தாய்மைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய்த்
தண்டமிழ் பேணிக் காத்துச்
சேய்மைக்குச் செல்லாச் செம்மல்
செந்தமிழ்மா ணிக்கர் தாமே!

-இரா. இளங்குமரன்

16.6.2016

நூற்றாண்டுவிழா
நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம்,
மதுரை-1.

ஐனவரி திங்கள் நினைவுக்குரிய தமிழ்ச்சான்றோர்கள்

சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை
(ஐன 1 - 1901)

தி.வை.சதாசிவப் பண்டாரத்தார்
(ஐன 2 - 1960)

பிரமிள்
(ஐன 6 - 1997)

வெ.சாமிநாத சர்மா
(ஐன 7 - 1978)

அரசுத் சண்முகனார்
(ஐன 11 - 1915)

தேவநேயப் பாவானார்
(ஐன 15 - 1981)

கரிச்சான்துஞ்சு
(ஐன 17 - 1992)

சாமி சிதம்பரனார்
(ஐன 17 - 1961)

ம.ப.பெரியசாமித் தூரன்
(ஐன 20 - 1987)

சுவாமி ஞானப் பிரகாசர்
(ஐன 22 - 1947)

இராமலிங்க அடிகள்
(ஐன 30 - 1874)

அகிலன்
(ஐன 31 - 1988)

பதிப்பாசிரியர் : **பேரா. இரா.சதாசிவம்**
ஆசிரியர் குழு

முதுமுனைவர் திரு. **இரா.இளங்குமரனார்**

முனைவர் திரு. **அ.அ.மணவாளன்**

முனைவர் திரு. **முருகரத்தனம்**

முனைவர் திரு. **இராமசுந்தரம்**

முனைவர் திரு. **கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன்**

முனைவர் திரு. **ம.திருமலை**

முனைவர் திரு. **மு.மணிவேல்**

முனைவர் திரு. **இ.மறைமலை**

முனைவர் திரு. **ம.வெ.சீனிவாசன்**

முனைவர் திரு. **செ.கந்தசாமி**

முனைவர் திரு. **இ.கி.ராமசாமி**

முனைவர் திரு. **வெ.சுயம்பு**

முனைவர் திரு. **உ.கருப்பந்தேவன்**

தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வு அறிவிப்பு

மதுரை நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தால் 50 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வருடம் தோறும் பத்தாம் வகுப்பு மற்றும் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு பயிலும் மாணவ / மாணவியர்களுக்கு அரசுப் பொதுத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெறவும் கூடுதல் மதிப்பெண்கள் பெறவும் வழிகாட்டியாகத் தமிழ் மொழித்தேர்வு தமிழ்ச்சங்கத்தால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

இத்தேர்வில் கலந்து கொள்ளும் மாணவ / மாணவியர்களுக்குச் சங்கத்தால் சான்றிதழும் அதிக மதிப்பெண் பெறுபவர்களுக்குப் பரிசும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இச்சான்றிதழ் மாணவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் பெரும்பயனுள்ளதாக இருக்கும். இந்த ஆண்டிற்கான சங்கத் தேர்வுகள் பன்னிரண்டாம் வகுப்பிற்கு 9.01.2017 மற்றும் 10.01.2017 ஆகிய நாட்களிலும் பத்தாம் வகுப்பிற்கு 23.01.2017 மற்றும் 24.01.2017 ஆகிய நாட்களிலும் நடைபெறவுள்ளது. மாணவர்கள் அனைவரும் இத்தேர்வில் கலந்துகொண்டு பயன்பெற அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

அனுப்புநர்,

செயலாளர்,

நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம்,
54, தமிழ்ச் சங்கச் சாலை,
மதுரை - 625 001. தமிழ்நாடு.

From

THE SECRETARY,

The Fourth Tamil Sangam,
54, Tamil Sangam Road,
Madurai - 625 001. Tamilnadu.

பெறுநர் / To,

Book Post

வெளியிடுபவர் : **ச.மாரியப்பமுரளி M.A.,B.L.,** செயலாளர்

54, தமிழ்ச் சங்கச் சாலை, மதுரை - 625 001. 0452 - 2343707

பதிப்பாசிரியர் : **இரா.சதாசிவம்** 2/861, இராசராசன் தெரு,

மதுரை - 625 020. அலைபேசி : 94874 45403

அச்சிடலோர் : **ஸ்ரீ பிரிண்டர்ஸ்** 147, கீழ்வெளி வீதி, மதுரை-1. அலைபேசி : 97894 95738